

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

Cord Sister

genaamd

RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

HET GELE POEDER

20 cent

No. 1202

Brand begreep onmiddellijk, dat het om zijn leven ging.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het gele poeder

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Wilt U thuis alles
zelf repareren?**

Zie dan pagina 32

EERSTE HOOFDSTUK.

HET HUIS VAN BERNARD FOWLER.

Aan het einde van de Vier-en-twintigste Straat te New-York, staat sedert een paar jaren een groot huis, hetwelk reeds van buiten den beschouwer toont, dat het moet toebehooren aan een van die schatrijke, plotseling tot weelde geraakte Oweeërs, zooals de verschrikkelijke wereldoorlog ook in het land van den dollar er zooveel heeft gekweekt.

Dit is maar in zekeren zin waar, want de oorspronkelijke eigenaar, die inderdaad binnen korten tijd een reusachtig fortuin wist te vergaren met den handel in minderwaardige levensmiddelen waaraan heel wat Europeanen ten gronde zijn gegaan, en wiens onbelangrijke naam er volstrekt niets toe doet, verkocht het huis omstreeks een jaar geleden voor nauwelijks een vijfde van de bouwkosten aan een

zekeren Fowler, en die naam heeft heel wat meer klank gekregen sindsdien, vooral in de annalen der New-Yorksche politie.

Het was een huis van vier verdiepingen en het was zonder eenigen twijfel afschuwelijk, wat misschien hier aan was toe te schrijven, dat het van kelder tot zolder gebouwd was volgens de aanwijzingen van den rijk geworden levensmiddelenvervalscher, en men verklaarde algemeen, dat hij dit huis moest hebben gezien in een nachtmerrie, volgend op een van zijn braspartijen.

Het was een combinatie van verschillende bouwstijlen, waarin tot aan de tweede verdieping de oud-Grieksche, en van daar tot aan het dak die van de Italiaansche Renaissance overheerschte.

Beneden liep een zuilengaanderij, over de geheele breedte van den voorgevel, in het midden doorbroken, om plaats te geven aan de geweldige voordeur, versierd met bronzen leeuwenkoppen, en boven de Jonische kapitelen rees een soort terras, ter lengte van omstreeks tien meter, een paar meters breed, omgeven door een balustrade van groengeaderd marmer, en waarop een viertal hoge raamdeuren uitkwamen.

Gelijkvloers zag het er uit als een imitatie van een tempel, aan Pallas Athene gewijd, op de eerste verdieping als een warenhuis, op de tweede als een Gotische kerk, en hoogerop was het een warreling van erkers, fantastische balcon, hoektorentjes, tempelfriezen, kantelen, en allerlei vreemde versieringen in marmer, graniet, en gewone zandsteen-bloemguirlandes, dansende reien dikbuikige engeltjes, wapenschilden van onbekenden oorsprong, die, als een rist uien, aan de daklijst waren opgehangen, en als bekroning in het midden van al dit fraais een soort van koepel, die deed denken aan den hoofdkoepel van het Kremlin, behalve dat hij zwaar verguld was!

Heel uit de verte gezien zou het huis zeker hebben geleken op het product van een suikerbakker, die een opdracht zou hebben gekregen, een groot tafelstuk te maken voor een bruiloftspartij, en daarbij aan zijn fantasie vrij spel had mogen laten.

Maar helaas, men kon dit wanproduct nu eenmaal niet uit de verte beschouwen, want de Vier-en-twintigste Straat is niet zoo bijzonder breed, en de voorbijgangers werden in figuurlijken zin als het ware met hun neus op het huis van Fowler gedrukt.

Er waren kunstzinnige menschen daar binnen geweest, als gasten van den vorigen bewoner, en zij hadden zoo spoedig zij konden, bleek en met sidderende knieën de plek weer verlaten, waar zij als in een boozen droom waren rondgegaan te midden van allerlei bazarprullen, nagmaakte Oud-Hollandsche meubelen, slechte copieën van oude meesters, oleo-gravures in zwaar vergulde lijsten, statuettes van biscuit en kunstivoor, en een verzameling waarschijnlijk heel dure maar zeer leelijke meubels.

Er was een statietrap van echt marmer, een copie van de beroemde hoofdtrap in het gebouw van de Groote Opera te Parijs, en dat was het eenige werkelijk fraaie stuk in het huis, wanneer men tenminste den lichtval uitschakelt, die in de Groote Opera heel anders is, en die nu eenmaal niet is na te maken.

En dan overal verguld brons, marmer tot

aan den zolder, een stoomcaroussel-pracht van rood pluche en kristallen lusters, die den waarlijk artistieke menschen zoo snel hij kon deed vluchten, twaalf of veertien bedienden in gras-groene livrei, met zilver afgezet.

Van dit alles was heel weinig overgebleven.

De bolster was gebleven, de pit was veranderd.

Want al kende men Bernard Fowler in die buurt nog slechts weinig, men wist van hem dat hij smaak had en gevoel van kunst, want hij had wel is waar het huis met zijn geheele meubilerie moeten koopen, maar wat het inhield had hij dan ook aanstonds voor een appel en een ei aan een uitdrager verkocht.

Een klein legertje arbeiders was op een goeden dag het huis binnengetrokken, tusschenmuren waren weggebroken, trappen waren veranderd, alle sporen van wansmaak waren zoo goed mogelijk uitgewischt.

Uit velerlei zaken bleek, dat Bernard Fowler een zeer rijk man was. En sommige burens vroegen zich niet zonder eenige verbazing af waarom zulk een rijk man niet liever aanstonds een beter huis voor zich had doen bouwen en daarbij werd als eenige verontschuldiging overwogen, dat de nieuwe bewoner het huis dan ook voor zeer weinig geld had kunnen koopen.

Nu kwamen de geweldige verhuiswagens, die prachtige, kostbare meubelen aanvoerden, en er begon al iets uit te lekken van de pracht van den wintertuin die een copie heette te zijn van het Atrium in het huis van Petronius te Rome, van de weelde van de badkamer, waar de eigenlijke kuip uit een enkel stuk rose marmer was gehouwen, van de prachtige lift-kooi, bewerkt door een der eerste sierkunstenaars van New-York, en van de vorstelijke inrichting van de groote salon.

Na een paar maanden, gedurende welken tijd het huis alleen bewoond was geweest door een huisbewaarder, verscheen de nieuwe eigenaar, en met hem kwamen er een vijftal bedienden, nauwelijks voldoende om dat groote huis in goeden staat te houden, want een ervan was de chauffeur en een tweede was de keukenmeid, een zwaarlijvige negerin. Er was verder nog een butler, een huisknecht en een kamerbediende, terwijl ook elken dag een werkmeisje verscheen, dat des avonds weder vertrok.

Dat alles was nu al een half jaar omstreeks geleden, en men wist nog altijd niet heel veel van den nieuwen bewoner.

De burens hadden, als ze daartoe lust hadden, kunnen waarnemen, dat hij veel buitens-

huis vertoefde, weinig vrienden ontving en als hij recipieerde, dit op een vorstelijke wijze placht te doen, waarbij dan zijn veel oudere zuster als gastvrouw optrad. Meer dan tien personen kwamen er echter zeer zelden op die diners en soirées, waarop Fowler duur betaalde beroemdheden van den dag deed optreden.

Wie geregeld de bladen las, en geen enkele rubriek oversloeg, kon niettemin vrij dikwijls zijn naam aantreffen, nu eens als overwinnaar in een tennismatch, dan weder als gast ten huize van de zeer exclusieve gravin Exeter, die geparenteerd was met de Engelsche koninklijke familie, en men leidde uit een en ander niet ten onrechte af, dat Fowler een goed sportsman moest zijn, en toegang had in de allerhoogste kringen.

Men miste hem nooit bij een belangrijken wedren, hij was eereid van de „Hudson Rowing Club”, hij had een eigen loge in de Metropolitan Opera, en men wist dat hij bruidsjonker was geweest bij het huwelijk van een neef van den Engelschen koning met een zeer rijke New-Yorksche dollarprinses.

Wat zijn uiterlijk betreft, hij deed zich voor als een lange, magere, maar blijkbaar zeer gespierde man, tusschen de vijf en dertig en veertig jaar, met een glad geschoren gezicht, op een zeer klein, gitzwart snorretje na, inderdaad niet veel grooter dan een tandenborstel. Hij liep altijd een weinig gebogen, hetgeen waarschijnlijk aan zijn groote lengte was toe te schrijven.

Zijn oogen hadden een eigenaardige kleur, tusschen grijs en bruin in, en stonden zoo ver van elkander, dat het iedereen die hem zag onmiddellijk moest opvallen.

Zomer en winter droeg hij zijn rossig haar — men had die kleur maar één keer kunnen constateeren, toen hij eens een paar maanden achtereen in een ziekenhuis verpleegd moest worden — gemillimeterd, wat aan zijn gelaat een nog eigenaardiger uitdrukking gaf. Zijn gelaatskleur was altijd uitermate bleek, zelfs bij groote krachtsinspanning, er waren maar zeer weinig menschen, die hem ooit hadden zien lachen.

Een paar menschen slechts hebben den lach van Bernard Fowler gezien, en zij hebben dat nooit vergeten...

De vrouwen vonden hem interessant, en zochten zijn gezelschap, want hij had veel gereisd, wist daar op zeer onderhoudende wijze van te verhalen, en was van een verfijnde hoffelijkheid, die langzamerhand schijnt uit te sterven, en die men heden ten dage nog maar

zeer weinig aantreft, zeer waarschijnlijk omdat de vrouwen er geen behoefte meer aan hebben.

Wat de mannen betreft, hij had ongetwijfeld veel vrienden, maar geen van hen had naar waarheid bevestigend kunnen antwoorden als men hem de vraag had gesteld, of hij Fowler goed kende. Want eigenlijk kende niemand hem. Misschien maakte juist dit hem zoo aantrekkelijk in de oogen van vrienden en vriendinnen.

Het was op een zeer schoonen avond in het laatst van den zomer, toen Bernard Fowler zoo goed als geheel alleen was in het groote huis.

De chauffeur had zich reeds ter ruste gegeven, de butler had zijn uitgaansavond, de huisknecht was ongesteld en moest zijn kamer houden, en de kamerbediende alleen vertoefde ergens boven in het huis, terwijl de oude Sally, de keukenmeid, haar keuken voor het laatst opruimde, en zich ook gereed maakte haar slaapkamer te gaan opzoeken, die zich eveneens op de bovenste verdieping bevond.

Fowler zat in zijn werkkamer op de eerste verdieping, het was dat vertrek waarvan de drie reeds genoemde hooge deurvensters uitzagen op het balkon met zijn marmeren balustrade.

Ook dit vertrek was met grooten smaak en kennis van zaken ingericht door een man, die wist dat kwaliteit meer waard is dan kwantiteit, die het aantal meubelen en versieringen zooveel mogelijk had beperkt, maar dan ook alleen het schoonste had uitgekozen. De groote schrijftafel, de schrijfstool, met de hooge dubbele boekenkast waren van satijnhout met een zilverachtigen glans, ingelegd met ebbenhout en gebeeldhouwd door een der eerste meubelkunstenaars van Londen. Er stonden nog een paar gemakkelijke stoelen van grijsbruin varkensleder, de parketvloer was belegd met een dik kleed, te Samarkand uit kameelhaar geweven en versierd met grillige arabesken, en het licht werd verschaft door een aantal zeer schoone, uit brons gedreven lampen, waarvan er op het oogenblik slechts één brandde, die haar schijnsel verspreidde over de schrijftafel, over het bleeke, geblaseerde gelaat van Fowler, en over een zeer kostbare reproductie van de Laokoongroep in groen marmer.

Fowler zat met een boek in zijn handen, maar hij las er niet in.

Het rustte met den onderkant op het blad van de schrijftafel, en hij staarde met zijn zonderling lichtende oogen over den bovenrand heen naar een donkeren hoek van het vertrek,

alsof hij daar iets zag, dat zijn aandacht gevangen hield.

Maar het fijne slaan van de pendule, een kostbaar stuk van Sèvres-porselein op een rozen houten kast vol uitheemsche snuisterijen, scheen plotseling zijn aandacht te trekken.

De pendule sloeg twaalf slagen.

Alles in het groote huis was nu volkomen stil. In de straat reed nu en dan een auto voorbij en als een dof gerucht klonk in de nabijheid het nog voortdurend lawaai in de nachtgelegenheden van Broadway, door een der geopende deurvensters naar binnen.

Fowler klapte zijn boek dicht, stond op en ging de deur sluiten.

Hij trok er het zijden gordijn voor dicht, opende een deur, trad een ander vertrek binnen, een slaapkamer in den wat verwijfden stijl van den Zonnekoning, en waarvan alle ramen reeds gesloten waren, nam uit een hangkast vol kleederen een paarse domino, trok die aan, zonder nog den kap over zijn hoofd te trekken, en verliet het vertrek weder, zonder het licht uit te draaien.

Op de gang gekomen, stond hij een oogenblik stil om te luisteren.

Toen hij volstrekt niets hoorde, liep hij, op zijn vilten pantoffels, vlug en onhoorbaar verder, opende weder een deur, en trad de bibliotheek binnen.

Het was een niet zeer groot vertrek, waarvan de wanden tot op twee meter hoogte met glanzend mahoniehout waren beschoten en met een aantal boekenkasten, en een groote leestafel in het midden.

Fowler deed de deur op slot, maakte licht, schoof de gordijnen voor de beide ramen, die uitzagen op den zoogenaamden wintertuin, die het midden van het huis in beslag nam, en daar een soort binnenplaats vormde en ging toen over tot een verrichting, die men van dezen man, op dit uur, en in dit huis zeker niet zou hebben verwacht.

Hij opende een der boekenkasten, en tastte aan een der onderzijden van de onderste plank even, totdat zijn vinger een zeer kleine verhevenheid had gevonden, die zich voordeed als een kwast in het hout, en dien hij naar binnen drukte.

Bijna op hetzelfde oogenblik rolde de zware kast in haar geheel omstreeks een halven meter terzijde, en maakte aldus een gedeelte van het beschot vrij, dat om scharnieren draaibaar was.

Fowler duwde dit schot open, en bevond zich nu in een uiterst klein vertrekje, nauwelijks een meter in het vierkant, dat er uitzag als een luchtkoker, en waarin een lift op en neer kon glijden, zoo klein, dat zij op een etenslift in een groot restaurant gelek en ten hoogste twee niet te dikke personen kon bevatten.

Fowler behoefde slechts één stap naar voren te doen, om op het kleine plankier plaats te nemen.

Hij verzette een kleinen koperen hefboom, langs een wijzerplaat, die de verdiepingen aanduidde, en snel daalde de lift met hem naar beneden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

ONDER DE AARDE.

De lift was snel omlaag geschoten, terwijl Fowler zich met beide handen vast hield aan een paar handvatsels.

Van tijd tot tijd schoot de lift iets voorbij, dat er uitzag als een smalle deur, toen vertraagde ze eensklaps haar vaart, en stond stil, recht tegenover juist zulk een smalle deur.

Fowler trad thans naar voren, stak een

eigenaardig gevormde stift in een klein gat, draaide even, en de smalle deur opende zich zonder eenig leven te maken en verleende hem toegang tot een stikdonkere ruimte.

Terwijl de lift bleef waar zij was, drukte de man in de paarse domino het smalle deurtje weder achter zich dicht, en tastte met de linkerhand tegelijkertijd naar een schakelaar, dien

hij omdraaide, en het aanstonds uit een uit de zoldering stralend licht deed nu een kelderruimte zien, opgetrokken van gewone metselsteenen, blijkbaar nog niet lang geleden, en die nog slechts een tweede deur had, recht tegenover het deurtje, waardoor Fowler was binnengetreden.

Deze kelderruimte bevatte volstrekt niets anders dan de lamp en den schakelaar, die haar in werking stelde.

De vloer bestond uit kunstgraniet, evenals de zoldering, die er omstreeks drie meter van verwijderd was.

Het was aan alles duidelijk te bemerken, dat deze kelder oorspronkelijk niet tot het huis had behoord, althans niet in dien staat, want de voegen tusschen de steenen waren nog helder wit, de kalk was ternauwernood gehard.

De tweede deur bleek niet zoo gemakkelijk te openen te zijn als de eerste.

Zij had blijkbaar een zeer ingewikkeld slot, met een cijfercombinatie, en het duurde bijna twee minuten voor Fowler de juiste samenstelling tot stand had gebracht, en de deur, die van staalplaat vervaardigd bleek te zijn, langzaam op hare hengsels kon draaien.

Hij raadpleegde nogmaals zijn horloge, en mompelde voor zich heen:

„Kwart over twaalf, zij zullen er denkkelijk al zijn!”

De deur bleek een gang af te sluiten, waarvan het einde niet te zien was, want zij werd op dat oogenblik alleen verlicht door het schijnsel van de lamp in den voorkelder.

De gang was even breed als de deur, dat wil zeggen omstreeks tachtig centimeter, en ook naar allen schijn, pas kort geleden aangelegd.

Zelfs toen Fowler op een knop had gedrukt, waarop wel een dozijn lampjes aan de zoldering van de gang begon te gloeien, kon men het einde nog slechts schemerachtig ontwaren, de gang was omstreeks tweehonderd meter lang en liep in een volkomen rechte lijn door.

Fowler doofde nu het licht in den kelder uit, trok de stalen deur tot op een kier achter zich dicht, en begon met rustige stappen door de gang te loopen, waarvan de wanden hol weerklonken.

Aan het andere einde van de gang werd deze afgesloten door een andere deur, die wat minder inspanning vereischte, ofschoon ook deze van staalplaten was gemaakt en na de lichten gedooft en de deur gesloten te hebben, volgde Fowler, over een afstand van ongeveer twintig meter, een dwarsgang, beklom een steenen wenteltrapje van twaalf treden, en stond nu

in een tweeden kelder, spaarzaam verlicht door een kaarslantaarn.

Deze kelder was zeer ruim, had stevige gewelven, was vochtig uitgeslagen, en moest zeker reeds geruimen tijd geleden gebouwd zijn.

Er bevond zich volstrekt niets anders dan een voorwerp, dat men daar zeker niet gezocht zou hebben.

Het was een brandkraan van het grootste formaat, aangebracht vlak bij een der zijmuren, bijna er in.

Fowler keek er een oogenblik glimlachend naar, hetgeen zijn gelaat een raadselachtige uitdrukking verleende, streefde even over het koper, en mompelde voor zich heen:

„Ik hoop, dat het nog lang zal duren voor je me van dienst behoeft te zijn, maar dan zal het ook wel afdoende wezen, dunkt mij!”

Hij liep weer verder, nu voorzichtiger, want de grond was hier ongelijk, en overal staken de steenen uit den vloer op, totdat hij stilhield bij een der wanden, die blijkbaar niet de geringste opening vertoonde.

Maar dit was slechts schijn, want toen Fowler zich in een der hoeken zoo hoog hij kon op zijn teenen had uitgerekt, zoodat hij kon trekken aan een bijna onzichtbaren knop, draaide een stuk van den muur, omstreeks een meter hoog en een halve meter breed, om kunstig verborgen scharnieren, en liet aldus een opening vrij, waardoor Fowler zich juist kon heenwringen, door op zijn knieën te gaan liggen.

Nauwelijks was hij aan den anderen kant, of het stukje muur draaide uit zich zelf weer op zijn plaats en het was nu volstrekt onmogelijk zelfs bij het heldere electrische licht in de gang, waar hij zich nu bevond, iets van een reet of een naad te bespeuren, in den met witte tegels beschoten muur.

Met haastige schreden liep Fowler deze gang ten einde, na eerst scherp links en rechts te hebben gezien, en de kap van de domino over zijn gelaat te hebben getrokken, waarin een paar flinke gaten waren uitgespaard, die hem moesten dienen, om er door te kunnen zien.

De gang bleek met een tamelijk sterke kromming, en eenigszins dalend, regelrecht uit te loopen op iets, dat veel geleek op een kelder onder een magazijn, bestemd om er vaten, pakmanden, zakken en kisten te bergen. Ook deze ruimte was blijkbaar van ouden datum, want alles zag er vervallen en haveloos uit, en er hing een mufte lucht van aarde, nat hooi, vermolmd hout, en roestig ijzer.

Hier en daar stond een weinig grondwater, en eenige ratten liepen ritselend heen en weer,

over de voeten van den nachtelijken bezoeker, dien zij blijkbaar als een indringer beschouwden.

Maar Fowler had goede zenuwen, en een paar ratten waren niet in staat hem schrik aan te jagen. Hij liep dwars door dezen kelder heen, thans bij het licht van een electrische zaklantaarn, en doofde deze pas uit toen hij stil stond voor een deur, het eenige nieuwe in deze vervallen omgeving.

Zij was blijkbaar van zeer stevig hout gemaakt, met ijzeren bouten beslagen, en in het midden had zij een rond luikje, hetwelk alleen maar aan de zijde van den kelder geopend kon worden.

Fowler schoof dit luikje terug, dat niet grooter was dan een handbreedte, hij kon nu een blik werpen zonder dat het mogelijk was iets van hemzelf te zien, in een helder verlicht vertrek, dat al de uiterlijkheden had van een expeditieruimte.

In het midden stond een zeer lange tafel, van wit geschuurd hout, op schragen, en aan de wanden waren lange rekken, waarop zich echter op dat oogenblik volstrekt niets bevond dat de moeite van het expedieeren waard was, of het moesten dan zijn de hoeden en de jassen van een zestal personen, die zoodanig aan de tafel gezeten waren, recht tegenover de kelderdeur, dat het licht hun gelaat fel bescheen, zoodat de man achter de deur aanstonds kon zien met wie hij te doen had.

Er was nog een andere uitgang van deze expeditiezaal, ongeveer twintig meter lang en zeven meter breed, die gesloten was, terwijl voor het tamelijk groote kelderraam een stevig houten luik was bevestigd, dat zeker niet het minste straaltje licht naar buiten zou doen doorsijpelen.

„Eindelijk!” sprak Fowler, en zijn stem had een doffen klank onder de zijde van de dominokap.

„Hier is de Hoofdkapitein!”

Onmiddellijk, als door een veer bewogen, stonden de zes mannen op, en groetten op een eigenaardige wijze, door den gestrekten wijsvinger van de rechterhand tegen den slaap te plaatsen, en zoo even onbewegelijk te blijven staan.

De gemaskerde man monsterde alle gezichten een voor een nauwkeurig, en toen klonk weer de doffe stem:

„Ik zie een onbekend gelaat! Wie is die man?”

„Ik ben Luigi Caproni, Hoofdkapitein!” sprak een der zes mannen, een nog tamelijk jonge man, met een gebruind gelaat en kool-

zwarte oogen, die duidelijk zijn Italiaansche afkomst verrieden. „Ik ben juist eergisteren tot Kapitein van den eersten graad bevorderd!”

„Het doet mij leed, Luigi Caproni, maar dan was uw proeftijd in dien rang nog te kort! Verlaat deze plaats. Wat ik te bespreken heb met de Kapiteins, moet ditmaal met onbedekt gelaat kunnen geschieden. Ik hoop hetzelfde voor u later te kunnen doen, als de proeftijd van een half jaar voorbij is.”

Even liep er een trekking over het gebruiinde gelaat van den Italiaan, maar hij was reeds te lang lid van de Bende van het Kwade Oog, om niet te weten, dat er volstrekte geheimzaamheid van hen geëischt werd, en dat hij zonder tegenspraak de gegeven instructie moest opvolgen.

Hij bracht opnieuw den groet, knikte de vijf anderen toe, greep hoed en overjas, en verliet de ruimte door de tweede deur, dicht bij het kelderraam, die zachtjes achter hem in het slot viel.

De anderen gingen zich niet eens overtuigen of hij zich wel verwijderde, want zij wisten evengoed als hij, dat hij zich onverbiddelijk de doodstraf op den hals zou halen, door te blijven tegen de bevelen in van zulk een machtig heerscher als een Hoofdkapitein van de Bende was.

Nu pas schoof het luikje weer dicht, het slot van de zware deur knarste zachtjes en Fowler trad binnen, en sloeg aanstonds de kap van zijn domino weder terug.

De mannen bleven net zoo lang eerbiedig staan, tot de ander met een uitnoodigend gebaar hen weder deed plaats nemen op de eenvoudige stoelen met matten zittingen, waarvan er zich een dozijn in het vertrek bevonden.

Tegenover hen nam Fowler plaats.

In zijn bleek gezicht glansden de te ver uiteenstaande oogen op zonderlinge wijze.

Zijn dunne lippen waren een oogenblik vast opeengeklemd, terwijl hij de vijf kapiteins nogmaals monsterde.

Dezen waagden het niet, de schier hoorbare stilte te verbreken, maar bleven met gebukt hoofd zitten, en wachtten.

Eindelijk begon Fowler te spreken.

Zijn stem klonk even beschaafd, welluidend en een beetje teemend, alsof hij zich bevond in een der salons van de groote wereld, die hij placht te bezoeken:

„Mijne heeren kapiteins van het Kwade Oog! Ik heb u het teken doen geven, en u verzocht u hierheen te begeven, om u een zaak van het grootste gewicht mede te deelen, waar-

bij ik uw hulp en bijstand zal behoeven! Wanneer ik op het huidig tijdstip gewaag van een zaak van gewicht, dan zult gij wel zonder meer begrijpen, dat ik daarmee slechts kan bedoelen... de onschadelijkmaking van John Raffles, onzen doodsvijand. Ik behoef u niet in herinnering te brengen wat er dezer dagen geschied is, en hoe Raffles, slechts door twee trouwe vrienden geholpen, reeds aanstonds na zijn komst hier te lande alleen gelegenheid vond, niet alleen om onze Bende groot nadeel te berokkenen, door haar te berooven van het losgeld, hetwelk wij voor den persoon van Sigrid Kaldrup hadden willen eischen, maar die haar ook moreele schade heeft gedaan, door haar te vernederen in het oog van het publiek, dat voor ons sidderen moest. Nu zwijg ik er nog van, dat binnen vier of vijf dagen tijds de Bende een paar dozijn goede krachten heeft moeten verliezen, waaronder een kapitein, enkele luitenanten, en gewone soldaten!”

Hij zweeg even, en de vijf mannen bromden iets onverstaanbaars, nauwelijks hun woede meester, bij het overdenken van de slachting, welke die geheimzinnige Brit, die zoo plotseeling in hun midden was verschenen, in hun gelederen had aangericht.

Fowler ging door, zonder dat er een enkele spier op zijn wit gezicht bewoog:

„Dit alles breng ik u dus niet in herinnering. Gij weet het immers evengoed als ik, beter misschien nog, want een uwer is den dans maar nauwelijks ontsnapt. Ik bedoel u, kapitein Hansen, die nog pas kort geleden luitenant waart, en die krachtens buitengewone legerorder van den Ongenoemde, aanstonds zijt bevorderd tot kapitein van den eersten graad, met de toevoeging, dat gij vrijgesteld zoudt zijn van den gebruikelijken proeftijd, zoodat gij aanstonds mijn gelaat zonder de kap zoudt mogen aanschouwen, en weten wie ik ben!”

De jonge Zweed Arne Hansen had met een volkomen onbewogen gelaat toegeluisterd, een weinig voorovergebogen.

Hij was een van de schranderste leden van de Bende, en aan hem had het zeker niet gelegen, dat een voortreffelijk op touw gezette onderneming tegen Raffles ter elfder ure schipbreuk had geleden.

Hij wist heel wat meer, dan Fowler wel vermoedde, die jonge Hansen, die nochtans den eersten stap gezet had op de ladder zijner eerezucht! Hij wist bijvoorbeeld reeds eenige dagen, wie en wat Bernard Fowler voor de Bende was, en hoe hij daarin snel omhoog was gestegen, door een macht, die de Hoofdkapitein zelf niet kende en van welker omvang

hij zich nauwelijks een voorstelling scheen te kunnen maken.

Diep in zijn hart noemde die jonge Zweed den man, die daar tegenover hem zat en met zijn vlakke, beschaafde stem over Raffles sprak, minachtend een „amateur”. Hij was buitengewoon rijk, hij moest zeker door en door verdorven en gedegenereerd zijn, en hij was tot de Bende toegetreden, louter uit tijdverdrijf, en gedreven door zijn duivelsche inborst, die zich verborg onder zijn elegant, mondain uiterlijk.

Bij uitstek schrandere en listig was Fowler, daaraan viel niet te twifelen, en Hansen wist dat zelf heel goed en dacht er dan ook niet aan het te ontkennen. Wat het eigenlijk geweest was, waardoor de aandacht van den Moloch of van diens onmiddellijke ondergeschikten, de Satelieten, op hem gevestigd was, dat was Hansen onbekend, even onbekend als het Fowler zelf onbekend was gebleven tot op dezen dag.

Maar zeker was het dat hij, midden in een nacht van Augustus, door een zonderlingen invloed ontwakend, op zijn nachtkastje het teeken had gevonden, een ronde schijf van zuiver goud, waarop een wijdgeopend, woest starend oog was gegraveerd, met een rolletje dicht beschreven perkament, dat het onloochenbare teeken van den Raad van Zeven droeg, waaruit het bleek, dat hij door den wil van den Ongenoemde, den verschrikkelijken Moloch, was aangesteld tot Hoofdkapitein, met overslaan van alle lagere rangen.

Hansen had dit volstrekt niet kunnen begrijpen, maar het feit lag er toe, en hij had zich stellig voorgenomen, zich zoodanig te onderscheiden, dat ook hij spoedig den titel van Hoofdkapitein zou worden waardig gekeurd.

Er waren in iedere groote stad boven het millioen inwoners in de Vereenigde Staten slechts vijf hoofdkapiteins, die onmiddellijk onder de Satelieten stonden, lieden van wie men wel boodschappen en bevelen, maar die men nooit zelf te zien kreeg, en het werd tot een zeer groote eer gerekend, dien rang te kunnen bekleeden.

Dit alles is noodig, om te doen begrijpen, in welke verhouding de sluwe, eierzuchtige Zweed stond tegenover dezen rijken gedegenereerde, die als het ware bij toeval, voortgestuwd door een geheimzinnige macht, hoog op de ranglijst in de gelederen der misdaad was geplaatst.

Hij had even het hoofd gebogen Bij wijze van dankzegging, en luisterde nu weder met de grootste aandacht toe.

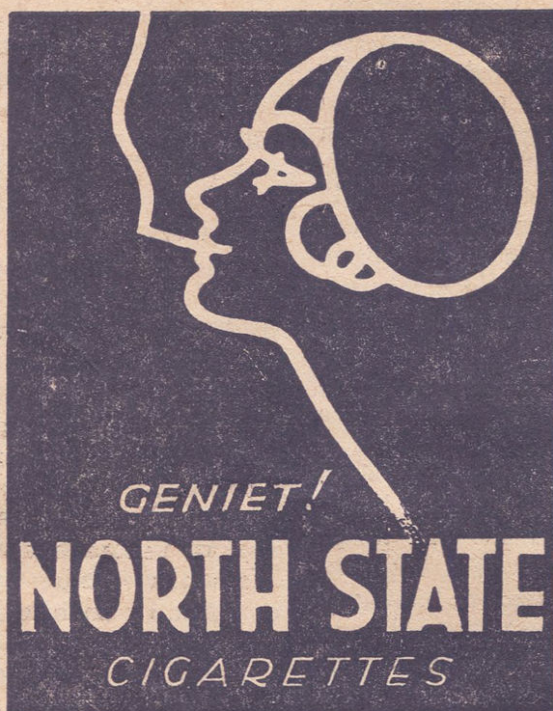
Fowler sprak voort, zonder eenige stemverheffing:

„De pogingen, welke tot dusverre ondernomen zijn, om Raffles in onze macht te krijgen, hebben geen doel getroffen. Zij waren te grof, volgens mij, en van te voren veroordeeld tot mislukking. Mij is de taak opgedragen, iets anders te beramen, en ik geloof, dat ik iets weet, dat ik een goed plannetje heb.”

Hier lachte Fowler heel even, en dit was zoo afschuwelijk om aan te zien, dat zelfs de stoutmoedigsten van die mannen daar tegen-

over hem, huiverden.

Zijn oogen lachten niet mede, het bovenste gedeelte van zijn gelaat bleef onbewogen, en alleen de mond vertrok plotseling tot een soort van satanischen grijns, die de mondhoecken diep deed zakken, en aan weerskanten een paar tanden gedeeltelijk ontblooten kon. Zijn oogen kregen daarbij een starende uitdrukking, en zijn gelaat zag er uit als een van die schrik-aanjagende medusa-hoofden, wier aanblik de Grieksche helden der antieke sagen in steen veranderden.

DERDE HOOFDSTUK.

HET PLAN.

Het bleef even stil in de groote ruimte, waar men slechts zeer zacht behoefde te praten, om zich verstaanbaar te maken en toen begon Fowler weer te spreken.

„Ik wil u niet verhelen, dat ik reeds eenige maanden geleden bij den verbouw van mijn huis eenige kleine maatregelen heb genomen, die mij later wellicht van pas zouden kunnen komen. Daartoe behooren de toegangswegen tot dezen kelder, die behoort tot een pakhuis,

hetwelk ik voor tien jaren heb gehuurd, maar dat geen ander doel heeft dan u te beschutten, wanneer gij mij moet raadplegen. Het is om velerlei redenen niet wenschelijk, dat gij ooit mijn huis betreedt. De grond is hier vol onderaardsche gangen en kelders, en ik heb daar gebruik van weten te maken, op een wijze, die misschien niet geheel en al ontbloot is van oorspronkelijkheid! Ik ben zeker, dat ge dat aanstands met mij eens zult zijn, zoodra ik u zal

hebben uiteengezet, wat mijn plannen betreffende John Raffles zijn.”

Zijn vreemde oogen glansden als gepolijst staal, toen hij deze woorden sprak, maar nog altijd vertrok zijn gelaat even weinig dan bij een niets beteekenend gesprek, in de antichambre van een hofdignitaris.

„Hoe ik hier kom, weet gij niet, en het is ook niet wenschelijk, dat gij dit te weten komt. Er zijn kleine geheimen, die lieden in mijn positie beter voor zich houden! De politie zal het nooit in het hoofd krijgen, ons hier te zoeken, en in geval van nood, zouden wij gezamenlijk door de geheime gang kunnen ontvluchten, — en een eenvoudige beweging met een klein, alleraardigst hefboompje, zal de geweldige waterkraan doen werken, die zich in den kelder hiernaast bevindt! Alle gangen zullen onder water loopen, tenminste voor zover zij onder het peil van dezen vloer liggen, en dan moeten de agenten zeer goede zwimmers zijn, om hun eigen hachje te kunnen redden.”

Hij had weer datzelfde stille, vreeselijke lachje, dat alleen het onderdeel van zijn gelaat als het ware vervormde, en de anderen van schrik deed verstijven.

„Daarover wilde ik het echter niet hebben!” vervolgde Fowler rustig. „Ik wilde met u het plan bespreken, dat ik heb opgemaakt, om Raffles te verwijderen — voor goed — gij zult mij wel begrijpen.”

Dat deden de anderen zeker, daartoe behoefden zij niet eens te zien naar het witte masker, strak en onbeweeglijk weer, als van een wassen beeld, tegenover hen.

Zij hoorden wat die man bedoelde, reeds aan den klank van zijn stem, die eensklaps snijdend en schrill was geworden.

Fowler ging voort:

„De zaak is eigenlijk eenvoudig genoeg. Raffles houdt zich hier in New-York op, onder de een of andere vermomming, en zeer waarschijnlijk als een rijk heer, die het geld maar voor het uitstrooien heeft. Dat zal althans zijn hoofdvermomming zijn. Ik weet mijn vijanden naar waarde te schatten, en ik zeg u dat Raffles misschien de eenige man ter wereld is, die zijn gelaat, houding, stem, — kortom, zijn geheel persoonlijkheid zóódanig weet te veranderen, dat zelfs zijn naaste vrienden hem niet herkennen. Maar, als deftig heer heeft hij zekere verplichtingen. moet hij deelnemen aan het leven in de groote wereld, om geen argwaan te wekken, en moet hij dus ook invitaties aannemen. Welnu, ik zal hem inviteeren!”

Hansen hief met een ruk het hoofd op, en riep uit:

„Inviteeren? Maar daartoe zoudt gij hem toch eerst moeten kunnen bereiken?”

„Welnu, ik zal hem bereiken!” hernam Fowler koeltjes.

„Gij weet dus, waar hij is?”

„Ik weet het!”

De anderen hadden angstig naar Hansen gezien, dien jongen Kapitein, die het durfde bestaan, vragen te stellen aan een man, die blijkbaar onder de rechtstreeksche bescherming stond van den Ongenoemde!

Maar Hansen was nu eenmaal niet van zins zijn nieuwsgierigheid onbevredigd te laten, en op het laatste antwoord riep hij uit:

„Maar als gij weet waar hij is, onder welk mom, dan lijkt niets mij gemakkelijker, dan een paar onzer beste mannen op hem af te zenden, die hem op een donker plekje wel een mes tusschen de ribben zullen weten te steken.”

Fowler keek den Zweed een kort oogenblik aan.

Hansen had heel wat blikken verdragen, blikken van haat, van verachting, van woede, maar het zonderlinge glanzen van deze wijd-uiteenstaande oogen, scheen hem toch te machtig te worden en hij was de eerste, die zijn blik neersloeg, en zenuwachtig met zijn horlogeketting begon te spelen.

Na eenige oogenblikken hernam de Hoofdkapitein koud:

„Houdt het mij ten goede, Hansen, wanneer ik de opmerking maak, dat uw woorden niet van veel doorzicht getuigen. Twee mannen met messen tegen John Raffles! Maar zijt gij dan nog zóó onkundig van zijn gewoonten, dat gij niet eens weet, hoe hij zich in deze tijden steeds wapent met een stalen pantserhemd, dun en licht, maar volkomen bestand tegen een messteek zelfs van den sterksten man?”

„Revolvers dan?” waagde Hansen te zeggen, maar reeds heel wat zachter.

„Revolvers maken leven, waarde heer, ketzen soms, of missen! En ik wilde volstrekt geen risico loopen, mijn eerste slag moet raak zijn. Ik gebruik zachtere middelen, maar die waarschijnlijk beter en met minder gevaar voor ons allen tot het doel leiden!”

„En, staat gij ons toe, u te vragen, hoe gij vernomen hebt, waar Raffles zich bevindt?”

Redeneering, Hansen, zuivere redeneering!” antwoordde Fowler, de asch van zijn sigaret op den grond tippend. „Het zal u bekend zijn, dat de spoorwegkoning Kaldrup, Raffles carte blanche heeft gegeven, wat betreft diens strijd

tegen ons Genootschap. Hij kan vrijelijk putten uit de brandkast van Kaldrup, — en hij maakt van die vrijheid een gepast gebruik. Dit brengt intusschen mede, dat hij wel genoodzaakt is, zich nu en dan in verbinding te stellen met zijn lastgever!”

„Maar men weet evenmin het juiste verblijf van Olaf Kaldrup!” riep Hansen verast uit.

„Misschien weet „men” het niet, maar ik weet het wel!” hernam Fowler koeltjes. „Het is waar, het toeval is mij daarbij behulpzaam geweest, maar het feit bestaat, ik weet reeds sedert eenige dagen, waar de spoorwegkoning zich ophoudt. Een mijner intieme vrienden, die voor een zakenreis zich naar de grens van Texas moest begeven, heeft hem daar in een klein stadje gezien, toen hij in zijn auto voorbijreed. Een vergissing is buitengesloten. Tot mijn geluk had mijn vriend geen gelegenheid om Kaldrup aan te spreken, want dit zou hem misschien verschrikt, en vandaar voortgedreven hebben! Hij deelde het mij echter mede, terloops, in een brief, dien hij mij schreef.”

„Dat is prachtig!” riep Hansen opgetogen uit.

„Ik ben blij, dat gij er zoo over denkt!” zeide Fowler weer, met zijn vlakke, de woorden kurig uitsprekende stem. „Ik ben toen aanstonds waakzaam geworden, ik heb mijn agenten aan het werk gezet, één hunner heeft het groote geluk gehad Raffles in het huis van Kaldrup te zien binnengaan...”

„Hoe wist die agent, dat het Raffles was?” vroeg Hansen.

De andere kapiteins vreesden voor een uitbarsting, maar daardoor gaven zij alleen blijk hun nieuwen chef nog niet te kennen, met wien zij dezen nacht voor de eerste maal in aanraking kwamen, ofschoon Fowler hun geelstrekken reeds wekenlang grondig kende.

De Hoofdkapitein toonde door niets zijn ongeduld, ofschoon zijn oogen een seconde lang een gevaarlijke flikkering vertoonden, maar antwoordde bedaard:

„Hij wist niet, dat het Raffles was, maar hij vernam het op een zeer schrandere wijze, door middel van een geluidsontvanger, die hij in een goede vermomming eenige dagen tevoren in het werkvertrek van den spoorwegkoning had weten aan te brengen, aldus een handige truc van Raffles zelf tot diens nadeel aanwendende! Ik behoef u zeker niet te zeggen, mijne heeren, dat mijn agent van dat oogenblik af Raffles als een bulhond is blijven volgen, zonder zich rust te gunnen, en hem tot New-York gevolgd is, tot aan zijn woning! Hij heeft zich vervolgens nauwkeurig op de hoogte weten te stellen van de gewoonten van den zoogenaamden Mijnheer James Hudderfield, en die gewoonten zijn onmiddellijk te mijner kennis gebracht! Zijt gij nu tevreden?”

„Ik gevoel de grootste bewondering voor uw doorzicht en uw kennis!” riep Hansen met oprechte geestdrift uit.

„Ik ben blij, dat gij zoo spreekt! En verneem dan nu het plan wat ik bedacht heb! Ik zal trachten met mijnheer Hudderfield in kennis te komen, ik zal mij bij hem indringen, en als wij elkander goed genoeg daartoe kennen, zal ik hem uitnoodigen mijn wapenverzameling te komen zien. Mijn agent heeft mij namelijk reeds verraden, dat Hudderfield een groot liefhebber is van oude wapens!”

„Vervolgens?” vroeg Hansen, trillend van nieuwsgierigheid.

„Wel, als hij eenmaal in mijn huis is, dan zal hij het nooit meer verlaten!” antwoordde Fowler.

„Maar zijn komst zal misschien worden opgemerkt, men zal uw huis doorzoeken...”

„En men zal hem niet vinden!” voltooide de Hoofdkapitein den zin.

„Ik vraag om verschooning, Hoofdkapitein, maar de politie is in zulke dingen zeer vasthoudend! Zij zullen net zoo lang blijven zoeken, tot zij vinden hetgeen er van hem over is.”

„Er zal niets van hem over zijn!” zeide Fowler.

VIERDE HOOFDSTUK.

DE STALEN KAMER.

Hansen was iemand, die niet spoedig te verbazen was, maar deze woorden deden hem toch met open mond naar den man aan de overzijde van de tafel staren, die deze onbegrijpelijke woorden zoo rustig had uitgesproken.

Dat Fowler ze ernstig meende, er viel geen oogenblik aan te twifelen. Daartoe behoefde men slechts naar zijn gezicht te zien, dat op dat oogenblik een schrik-aan-jagende uitdrukking vertoonde, ofschoon er ternauwernood iets in veranderd was, behalve de uitdrukking van de oogen.

En toch begreep Hansen het niet, het was hem onmogelijk, te vatten, wat de Hoofdkapitein met deze zonderlinge woorden kon bedoelen.

Nadat de stilte in de groote ruimte gedurende eenige oogenblikken door niets anders verbroken werd dan het zenuwachtig tikken van den knokkel van een der kapiteins op het tafelblad, begon Hansen weer:

„Gij zult het mij niet ten kwade duiden, wanneer ik aandring. De zaak is van te groot gewicht, om de bijzonderheden te willen kennen! Begrijp ik u wel, dan wilt gij Raffles dooden.”

„Dat is mijn plan!” zeide Fowler koud.

„Gij zult dan twee dingen moeten doen, of zijn lijk buitenshuis brengen, of het goed in uw eigen huis verbergen. Beide methoden zijn gevaarlijk, vooral wanneer men gezien zal hebben, dat onze doodsvijand uw huis binnen ging. Zelfs een lijk verradt vroeg of laat zijn tegenwoordigheid, en het zal u aanklagen, want vergeet niet, dat Raffles twee trouwe vrienden heeft, die bereid zijn hun leven voor hem te geven en die niet zullen rusten, alvorens zij ontdekt hebben, wat er van hun vriend geworden is.”

„Ik behoef mij die aanklacht van het lijk niet aan te trekken, Hansen, want er zal geen lijk zijn!”

„Gij zult het dus buiten het huis brengen? Gevaarlijk, zeer gevaarlijk!”

„Ik zal het niet buiten het huis brengen,

Hansen, en toch zal niemand het kunnen vinden, want het zal verdwenen zijn, zooals sneeuw verdwijnt, waarop de zon geschenen heeft, ik zal u niet al te lang in het onzekere laten! Ik ben te trotsch op mijn uitvinding, om ze u nog langer aan uw oordeel te kunnen onthouden. Raffles zal mijn huis betreden, en dan zullen wij iets met hem uitrichten, dat, naar ik meen, volkomen nieuw is! Ziehier de zaak!”

Fowler stak zich een nieuwe sigaret aan, deed een paar trekjes, ging gemakkelijk zitten, en begon, alsof hij op de club te midden zijner vrienden een onschuldige anecdote verhaalde:

„Het is u waarschijnlijk onbekend, dat ik geruimen tijd als liefhebber in de chemie gestudeerd heb. Ik mag zeggen, dat ik het daarin tot een zekere hoogte heb gebracht, en geen enkele uitvinding van den laatsten tijd is mij vreemd.

Het dient tot niets, om tegenover leeken in bijzonderheden te treden, want gij zult ze toch niet begrijpen, maar er bestaan heftige zuren, die tot een zekeren graad van verhitte gebracht, alle dierlijke weefsels volkomen vernietigen, en er niets anders van overlaten dan een uiterst fijn poeder, fijner dan woestijnzand, fijner dan asch, en bijna geen plaats innemend.”

De anderen hadden met ingehouden adem toegelisterd, huiverend voor den scherp klank van de stem die sprak, en voor de meedoogenlooze, koelbloedige wreedheid, die er in lag opgesloten.

Fowler vervolgde, zijn vreemde oogen strak op het uiteinde van zijn sigaret gericht:

„Gij hebt natuurlijk wel eens gehoord, hoe men een slak als het ware kan doen oplossen, alleen door ze met gewoon keukenzout te bestrooien? Ik kan u verzekeren, dat het een verschrikkelijke dood is, en dat het dier pijn lijdt, waarvan wij ons nauwelijks een voorstelling kunnen vormen. Welnu, ik geloof, dat het een zachte dood is, vergeleken met hetgeen er in de binnenste van de stalen kamer ge-

schiedt, het vertrek, dat Raffles zal moeten bezoeken. Ik heb veel gereisd, en kennis kunnen nemen van de martelingen, door de Japanners, de Atjehers, en vooral de Chineezzen, die ware meesters zijn, op hun slachtoffers toegepast, maar ik geloof te kunnen zeggen, dat de „Marteling van de Klok”, die van de „Rat en de Bloempot” en nog anderen kinderspel zijn, vergeleken bij de pijnigingen, welk het schepsel ondergaat, dat als het ware langzaam verteert, en welks vleesch, spieren, bloed, geleidelijk ontbonden worden. Nu haat ik Raffles niet zoo zeer, dat ik hem dit niet zou willen besparen, maar het gaat nu eenmaal niet anders, en het zal in ieder geval een zeer interessant schouwspel zijn, want men kan het zien!”

Hij zweeg weer even, en na het ontzettende, dat hij daar had medegedeeld, was zijn gelaat volkomen onbewogen gebleven, zijn sigaret was er niet bij uitgegaan, en hij keek een weinig spottend naar de bleeke gezichten en de trillende lippen van zijn vijf bezoekers, die ongetwijfeld heel wat op hun geweten hadden, die niet waren teruggedeinsd voor moord en doodslag, maar die toch een huivering niet konden onderdrukken, bij hetgeen hun hier zoo rustig werd medegedeeld, als gold het een onbetekenende proefneming.

Fowler vervolgde:

„En nu zal ik u zeggen, wat er geschiedt. Degeen, tot wiens ondergang besloten is, wordt naar de stalen kamer gebracht, die er, let wel, op het oog uit ziet als een kleine, aardig gemeubelde salon! Het belangwekkende is, dat het behang een stalen wand verbergt van omstreeks een duim dikte. De kamer is omstreeks drie en een halve meter hoog, en in het midden van de zoldering is een rond kijkgat van ongeveer een decimeter in doorsnede, en hermetisch afgesloten door een dikken schijf van kristal, met een zeer hoog smeltpunt. Dit is noodig, omdat de stalen wand aan een zeer hoge temperatuur zal worden onderworpen”

Hij wachtte even, als om te genieten van de spanning, die op de gezichten van zijn toehoorders te lezen was, en ging toen voort:

„Gij moet wel begrijpen, dat van al dat staal volstrekt niets te zien is. De eenige deur is aan weerskanten bekleed met een dunne laag goud, die telken male hernieuwd kan worden. Nu, wij brengen onzen man daarbinnen, wijzen hem op een belangwekkend voorwerp, sluipen haastig weg, en sluiten de deur, en ik verzeker u, dat het een deur is, die zelfs door een man als Raffles, al bezat hij alle loopers ter wereld, van binnen uit niet meer geopend kan worden,

want zij bezit verborgen grendels, en een slot van mijn eigen vinding.”

„Bewonderenswaardig!” mompelde Hansen, die onbeweeglijk had toegeluisterd, met een wit gelaat, waarop afschuw en verlangen om meer te weten, om den voorrang streden.

„Onze man zit dus daarbinnen, als een rat in den val. Hij zal misschien schreeuwen, wanneer hij een ander is dan Raffles! Maar Raffles zal zijn krachten niet uitputten, en dadelijk aan het werk gaan, om te pogen zich te bevrijden. Hij zal het gordijn voor het raam ter zijde slaan, en dan zal hij tot de ontdekking komen, dat er achter dat gordijn geen raam is, maar niets dan de stalen wand, volstrekt niets anders! Maar nu is er ergens, goed verborgen, zoodat niemand ze kan ontdekken, een open schaal vol van het chemische poeder, dat ik heb ontdekt, en dat onschuldig is, volstrekt geen uitwerking heeft, zoolang het maar onder een zekeren warmtegraad blijft. Maar, wij hebben onze kleine, electriche installatie, die het ons mogelijk maakt, den stalen kamerwand te verhitten, tot hoeveel denkt ge wel? Tot ruim 1200 graden!”

„Maar dat is de hitte van den electriche oven!” riep Hansen vol verbazing uit.

„Ik zie tot mijn genoegen, dat kapitein Hansen eenigszins op de hoogte is van de chemie,” ging Fowler kalm voort. „Inderdaad, de kamerwanden kunnen denzelfden hittegraad bereiken als door sommige geleerden wordt toegepast, bijvoorbeeld bij het vervaardigen van kunstmatigen diamant! Maar let wel, die hitte is volstrekt niet noodzakelijk, om datgene te bereiken, wat het doel is van mijn vinding! Want een hitte van 120 graden oefent reeds haar invloed uit op het poeder in de schaal, en er ontwikkelen zich aanstonds bijtende dampen, die hun werk onmiddellijk aanvangen, niet bliksemsnel, wat voor den gevangene wel wenschelijk zou zijn, maar integendeel heel langzaam! En weet gij wat het vreeselijkste is? De man daarbinnen wordt aanstonds, nadat de dampen hun uitwerking doen gevoelen, volkomen verlamd, en is niet in staat, zich te bewegen! Hij is dus onmachtig, in zijn wanhoop een einde te maken aan zijn lijden, door zijn revolver te grijpen, verondersteld, dat hij zulk een wapen bij zich had en men het hem zou hebben laten behouden, maar zijn hersens, ziet gij, blijven tot het laatste oogenblik onaangetast! Langzaam worden de spieren weeker, de beenderen verliezen hun hardheid, de ribben worden week als was, het lichaam gaat over in een geleachtige massa, maar tegen dat oogenblik heeft het hart reeds opgehouden te kloppen.

pen, ofschoon ik u moet zeggen, dat juist de weekste deelen van het lichaam het langst bestand blijven tegen het inwerken van het zuur. De benodigde warmtegraad van de stalen wanden is binnen een half uur bereikt, en een uur later zal er van onzen man niets over zijn dan het schoeisel en de kleederen, en een plas, ja, mijne heeren, het is zooals ik u zeg! Een plas, en anders niets, lichtrood van kleur, en die zich natuurlijk reeds spoedig verspreid heeft! Gij rilt? Gij ziet mij onsteld aan? Luister dan verder, want dat walgelijk overschot wordt op een zeer practische, hygiënische wijze opgeruimd! Want ziet gij, de verhitting van de wanden is geleidelijk doorgestaan, en gij begrijpt wat er moest volgen! Het gaat heel wat grondiger en vooral wat vlugger dan in een crematorium, dat kan ik u wel zeggen.”

Fowler was nu zoo in zijn onderwerp verdiept, dat zijn sigaret ten slotte toch was uitgegaan.

Hij wierp ze achteloos op den grond, nam een versche, en stak ze aan. Toen vervolgde hij:

„Bij 200 graden is het behangsel reeds lang in flarden omlaag gevallen — bij 300 stortten de houten meubelen ineen — en bij 1000 neemt de algeheele verpulvering een aanvang! Een half uur later zijn de kleederen van onzen man verteerd, evenals trouwens de meubels, de gordijnen, het schoeisel! Nog een paar minuten — en op den thans kalen, stalen vloer ligt een laagje asch, uiterst fijn, omstreeks een duim dik — en het stof van den man is niet meer te scheiden van dat van zijn schoenen! En zeg mij nu eens, mijne heeren, wat denkt gij van mijn uitvinding?”

Hij kreeg niet dadelijk antwoord.

En Hansen was weer de eerste die sprak.

Hij vroeg:

„Hoe is het mogelijk, dat die stalen wanden niet smelten wanneer gij ze aan zoo een ontzettende hitte blootstelt? Ik meende, dat het smeltpunt van staal tusschen 6 à 700 graden gelegen is.”

„Van gewoon staal, mijn waarde Hansen, niet van het mijne!” antwoordde Fowler glimlachende. „Ziet gij, het is chroom-staal, met toevoeging van een chemisch product, welks samenstelling ik voorloopig voor mij wil houden, ofschoon het bekend is, dat twee Franschen op het punt staan dezelfde ontdekking te doen als ik. Dit staal is praktisch gesproken onsmeltbaar, nadat het eenmaal tot platen is gegoten en men er mijn mengseltje aan heeft toegevoegd. Hebt gij nog iets aan te merken?”

„Hoelang duurt de geheele bewerking?”

„Van het oogenblik der opsluiting tot aan de volkomen „verstoffelijking”, als ik mij zoo eens mag uitdrukken, iets meer dan drie uur.”

„Veronderstel, dat in dien tijd de politie bij u komt en een onderzoek bij u instelt?”

„Laat zij komen — de stalen kamer ligt heel afgezonderd, en is niet zoo gemakkelijk te vinden! De weg, die er heen leidt, kan op eenige plaatsen op een volkomen onzichtbare wijze worden gesloten!”

„De kamer zal haar ligging door de ontzettende hitte, die zij verspreidt, verraden!”

„Nee, want zij is omgeven, ten eerste door een mantel van asbest — ten tweede door een zeer dikken wand van gewapend beton!”

„Het zal dagen duren, voor de kamer voldoende is afgekoeld, om u in staat te stellen er binnen te gaan, om het verraderlijke stof te verwijderen.”

„Dat is niet zoo, het duurt nauwelijks een uur, alweder dank zij een heel eenvoudige vinding. Maar al ware het wel zoo, wat zou dat dan te beteekenen hebben?”

„Wel, de politie zou de kamer later kunnen ontdekken, als zij eens onverwachts bij u binnen viel en u naar het doel en beteekenis vragen!”

„Mijn beste Hansen, zij zou mijnentwege zelfs het stof mogen vinden en ik zou mij toch volkomen gerust gevoelen! Want het zou zelfs voor den bekwaamsten analist volstrekt onmogelijk zijn, uit dat bergje stof de overblijfselen van een levend wezen te determineeren, en zeker niet juist van een mensch! Geen enkele rechter ter wereld zou het in zijn hoofd krijgen, met dat handje vol stof als eenige aanwijzing een aanklacht tegen mij te handhaven. Hij zou weten, dat de zaak bij voorbaat voor hem verloren was. Geef den rechter van instructie, zooals in de zaak-Landru, een oud fornuis, een paar half verkoolde dijbeenderen en rugwervels, een versleten notitieboekje met namen en data, en hij zal het hoofd van zijn man onder het valmes weten te krijgen. Maar een vingerhoedje asch, dat gaat boven zijn macht! En nu nemen wij nog aan, dat er een rechter van instructie dwaas genoeg is het zoo ver te drijven, om te durven gelooven dat een man als ik reden zou kunnen hebben, John Raffles uit den weg te ruimen! Wij nemen verder aan, dat wij niet eens den tijd zouden hebben, de asch weg te ruimen. Ten slotte nemen wij aan, dat de politie er in zou slagen, de plek van mijn stalen kamer te vinden! Kortom, wij stellen een samenloop van omstandigheden, die zich in werkelijkheid niet zal voordoen! Nee, mijn middel is voortref-

felijk en afdoende, en gij zult u er aanstonds zelf van kunnen overtuigen.”

Twee der kapiteins sprongen bijna van hun stoel op, zoo verschrikt waren zij op het hooren van deze woorden.

„Hebt gij... is hier een man, dien gij...? stamelde een hunner.

„Stel u gerust!” antwoordde Fowler met een afwerend handgebaar. „Ik heb mijn proeven tot nu toe slechts met honden, apen en konijnen genomen, en daarvan zal ik ook nu niet afwijken! Komt mede en volg mij, ik zal u overtuigen!”

De vijf mannen stonden haastig op, het voorbeeld volgend van den Hoofdkapitein, die reeds zijn stoel achteruit had geschoven en was opgestaan.

Zwijgend volgden zij hem door de zware deur met het ronde kijkgat, door den ouden kelder, waar zich de kolossale kraan bevond en door de korte verbindingsgang tot aan den helder verlichten tunnel, waarvan de wanden met tegels waren beschoten.

Fowler opende hier evenwel niet de geheime deur, waardoor hij was binnen getreden, maar liep de gang in tegenovergestelde richting bijna geheel ten einde, totdat hij stilstond voor wat er uitzag als een blinde muur, die de gang scheen af te sluiten.

Dit was echter slechts schijnbaar, want Fowler bukte zich, stak een voorwerpje, dat wel wat geleek op een breihaakje, maar plat was, tusschen een bijna onzichtbare reet van den afsluitmuur, scheen met dit voorwerp even te passen, trok, en toen rees de wand, juist als een ouderwetsche valdeur in een stadsmuur, met een zwak geknars omstreeks anderhalve meter omhoog, zoodat de zes mannen er bukkend onder door konden gaan.

Fowler drukte met den voet de veer weder terug, die hij zooeven met het haakje had opgelicht, en de valdeur gleed in haar sponningen zachtjes weder naar beneden en sloot den gang zoo volkomen af, dat zelfs het scherpste oog hier geen doorgang zou hebben kunnen vermoeden.

Bij het zwakke licht van Fowler's zaklantaarn, liepen de mannen voort, wel vijf minuten, nu en dan een hoek omslaande, totdat Fowler een zeer zware, ijzeren deur ontsloot, zich omwendde, en zacht fluisterde:

„Nu zijn wij in de buurt van mijn huis! Schijnbaar maakt dit vertrek er deel van uit, maar dat is gezichtsbedrog! Het staat vrijwel afzonderlijk, en hierin bevindt zich mijn stalen kamer.”

Het licht van zijn zaklantaarn bescheen den

voet van een ijzeren wenteltrap, en het zestal begon die trap zwijgend te beklimmen.

De vijf kapiteins hadden het gevoel alsof zij zich in het binnenste van een vuurtoren voortbewogen, dan wel of zij den trap beklommen van een hoogen kerktoren.

Want tachtig treden moesten zij beklimmen, totdat Fowler stilstond op een soort portaal, en hier moest hij weder een met gekleurde tegels bekleede valdeur omhoog doen gaan, welke een gang bleek af te sluiten, vrij goed verlicht door een electrische lamp, welke Fowler zooeven had doen ontgloeien.

Zoodra de valdeur achter hem was neergesleden, zei de Hoofdkapitein zachtjes:

„Zooeven zijt gij langs den betonnen muur gegaan, welke de stalen kamer van deze zijde omgeeft!”

De vijf mannen keken om zich heen.

Er lag een dikke looper op den vloer van de gang, aan de wanden hingen enkele etsen, en zij zag er uit als een weinig gebruikte verbindingsweg in een deftige behuizing.

Overdag drong het licht waarschijnlijk binnen door een raam, hetwelk de mannen aan het andere einde van de gang konden zien.

Een eind verder begon een dwarsgang en even daarvoor, ter rechterzijde, bevond zich een deur, waarvoor Fowler stilstond.

Hij klopte er even op, en vroeg toen:

„Zoudt gij meenen, dat deze deur van staal is? Neen, nietwaar? Het klinkt geheel als hout, en zoo ziet ze er ook uit! Deze, deur, mijne heeren, geeft toegang tot de stalen kamer!”

Hij draaide een gewone deurkruk om, trok de deur open, draaide een schakelaar om, en het schijnsel van een lamp verlichtte een niet zeer groot vertrek, met een wijnrood kleed op den grond, de wanden bespannen met een behang van dezelfde kleur.

Er stonden volstrekt geen meubelen in het vertrek, hetgeen Fowler verklaarde met de woorden:

„Gij zult wel inzien, dat ik er niet aan denk, bij zulk een eenvoudige proef de meubelen tot stof te doen vergaan. Ik kan u echter verzekeren, dat alles zich werkelijk zal toedragen, zooals ik u gezegd heb. Treed binnen, wat ik u verzoeken mag!”

De mannen gingen, een weinig aarzelend, het kale vertrek binnen, dat een onheilspellenden indruk maakte met zijn gladde wanden, zijn geblindeerd venster, dat niet in werkelijkheid bestond, en zijn hooge zoldering, terwijl het ontbloot was van ieder meubelstuk.

Fowler stak de hand achter het raamgordijn, scheen daar even rond te zoeken, en toen

schoot er eensklaps een zeer klein luikje ter zijde, en een opening werd zichtbaar, rechthoekig, ongeveer twee decimeter breed, en nauwelijks vijf centimeter hoog, en die wel eenigszins geleek op een brievenbus. Het bleek, dat dit luikje uiterst dun was, en poreus.

Fowler stak er de vingers in en trok behoedzaam een kristallen schaal naar zich toe, die tot aan den rand gevuld was met een safraangeel poeder, zoo fijn als tafelzout en dat een zwak zure lucht verspreidde.

De mannen deinsden onwillekeurig terug, en toch zag die poeder er zoo onschuldig uit.

„Dit is mijn vinding, kapiteins!” sprak Fowler, en weer verscheen voor een oogenblik, op het benedenste gedeelte van zijn gelaat, die vreeselijke stille glimlach. „Zoo lang het in dezen toestand blijft, oefent het geen uitwerking hogenaamd. Men zou het kunnen eten, zonder de minste schade! Maar eenmaal verhit... nu, gij zult het aanstonds zelf wel zien!”

Hij zette de schaal behoedzaam weder in de opening van den wand, sloot het deurtje, dat nu weer volmaakt onzichtbaar was, trok het gordijn voor het gewaande raam en wendde zich toen weder tot de anderen, met de woorden:

„Nu zullen wij ons proefkonijn even halen! Het konijn is in dit geval een hond, maar hond, konijn of mensch, gij kunt er vast van overtuigd zijn, dat de uitwerking steeds dezelfde zal wezen. Zooals gij ziet, lijkt het, alsof dit vertrek behoort tot de overige van het huis, maar ik kan ook die dwarsgang zoo volkomen onzichtbaar afsluiten, dat zelfs het scherpst ziende oog geen afscheiding zou ontdekken. En wacht nu een oogenblik, ik ben aanstonds weder bij u.”

Hij ging heen en de vijf mannen bleven achter. En zoozeer waren zij onder den indruk van alles wat hun was gezegd, dat geen hunner in de stalen kamer durfde achterblijven, maar allen op de gang zwijgend even wachten, totdat Fowler eenige minuten later weder terugkeerde, met een bejaarden, hoewel nog mooien en sterken Deenschen dog. Het dier sprong vroolijk om hem heen, en was zich volstrekt niet bewust van wat zijn lot zou zijn.

Zijn meester sloot het dier in de kamer op, waar het zachtjes bleef janken, verdrietig, dat het nu weder alleen werd gelaten, en toen schoof hij voor de deur, met een enkele handbeweging, een paar zeer sterke grendels, binnen in het lichaam van de deur verborgen.

„En nu, volgt mij, kapiteins, opdat gij zult zien wat er zal gebeuren!”

Zij liepen allen de dwarsgang in, bestegen

een fraaie trap, toen nog een, moesten opnieuw een gang volgen, gingen ten derden male een trap op, thans veel smaller, staken een soort van zolder over, alweder opende Flower een goed verborgen deur, en toen bevonden zij zich in een vertrekje, dat eruitzag als een rommelkamer. Maar ook dit was slechts schijn, want Fowler lichtte in een hoek een plank uit den vloer, en een aantal kleine hefboomen werd zichtbaar.

Hij trok er een van over, heel langzaam, en zeide glimlachend:

„Nu heb ik de electriche installatie in werking gesteld. De stalen wanden beginnen zich van dit oogenblik af te verhitten en gij zult zien, hetgeen gij zult zien!”

Een kleine beweging aan een tweeden hefboom en in het midden van den vloer ging een luikje open, hetwelk een rond kijkglas zichtbaar maakte, bevestigd aan het einde van een koperen buis, waarvan het einde nog juist even te zien was.

Terwijl de anderen nieuwsgierig naar beneden zagen, lichtte Fowler hen in:

„Wij zijn hier omstreeks twintig meter boven de zoldering van de stalen kamer, en ik verzeker u, dat dit maar nauwelijks voldoende is, om ons tegen de vreeselijke hitte te beschermen, ondanks twee tusschenlagen van asbest en andere hittewerende stoffen.”

„Maar, als wij door die buis moeten zien, dan zullen wij slechts een klein gedeelte van het vertrek kunnen waarnemen!” merkte Hansen op.

„Neen, want een heel eenvoudige prismawerking heft dit bezwaar op! Deze buis loopt niet recht door naar beneden, maar maakt twee malen een hoek, zoodat de lichtstralen ook twee malen weerkaatst worden. Buk u slechts over deze opening en gij zult zien, dat ik gelijk heb!”

De vijf Kapiteins bogen zich over de opening en allen konden zeer duidelijk den geheelen vloer van de stalen kamer overzien.

De Deensche dog stond juist zachtjes kwispelstaartend en blijkbaar heel verbaasd midden in de kamer, geeuwde, ging liggen en legde zijn kop op zijn gespierde voorpooten, als om een slaapje te gaan doen.

Fowler, die een blik op zijn horloge geworpen had, zoodra hij den hefboom had overgehaald, zeide afgemeten:

„Er zal wel spoedig leven in hem komen!”

En zoo geschiedde het ook. Er was nog geen kwartier verlopen, of de hond hief plotseling den kop op, rees overeind, draaide een paar malen onrustig rond, en scheen toen luid te

janken, wat aan de houding van zijn kop te zien was.

Eensklaps begon hij driftig rond te loopen, stond met zijn voorpooten tegen den wand op, maar trok ze aanstonds weer terug, en liep hinkend rond.

„Geen wonder!” zeide Fowler koud. „Die stalen wanden hebben op dit oogenblik al een temperatuur van bijna honderd veertig graden!”

De ongelukkige hond was nu snel gaan rondloopen, tot zijn tong uit zijn bek hing, en dan stond hij eensklaps weer stil, blijkbaar erbarmelijk huilend, zijn oogen begonnen hem uit den kop te puilen, en zijn tong hing hem ver uit den bek. Het was duidelijk, dat het dier de vreeselijkste pijnen begon te lijden, en er was nog geen half uur verlopen, of het verschrikkelijke schouwspel begon, hetwelk zelfs de moedigsten deed huiveren en dat Hansen bijna deed flauwvallen.

Het was, alsof de hond als het ware begon te smelten. Zijn lichaam rekte zich onwaarschijnlijk lang uit, en zakte toen eensklaps

door, en het dier viel om, trok hevig met de pooten, die zich eveneens uitrekten, en toen loste hij letterlijk op, langzaam maar zeker, alsof hij van was gemaakt ware, en aan groote hitte werd blootgesteld. De ribben begonnen door het vleesch heen te steken, en toen zakte ook het geraamte ineen, en verging ..

Een van de mannen begon eensklaps luid te lachen.

Hansen keek hem ontzet aan.

De man lachte maar door, met de handen op zijn buik, en stikte bijna in zijn woorden, toen hij al lachend schreeuwde:

„Die grap is goed! Daar zal Raffles van opzien! Kapiteintje, ik maak je mijn compliment, je hebt het prachtig verzonnen! Een donkere plas, midden op het vloerkleed, dat is alles...”

Fowler keek hem scherp aan, en begreep dadelijk de waarheid.

De man was van ontzetting krankzinnig geworden.

De naam van dezen kapitein was Derrick Ransom.

VIJFDE HOOFDSTUK.

DE UITNOODIGING.

Hetgeen Fowler in dien vreeselijken nacht met zoo rustige stem aan zijn kapiteins had medegedeeld, was volkomen waar.

Raffles had inderdaad zijn beschermeling Kaldrup, die hem op zijn beurt hielp met zijn geld en zijn introducties, naar een kleine plaats aan de Texaansche grens vergezeld, hem daar een paar malen bezocht, hij was gezien door een spion, deze had hem naar New-York gevolgd, en Raffles logeerde thans onder den

naam van James Hudderfield voorloopig in een der grootste hotels aan de Vijfde Aven...

Fowler was er niet de man naar, om gras over zijn plannen te laten groeien.

Hij was volkomen gewetenloos, en haakte er slechts naar te kunnen toegeven aan zijn zucht naar ongewone, monsterachtige prikkels, die nog eenige uitwerking zouden kunnen hebben op zijn afgestompte zenuwen. Het leven van een mensch had voor hem niet de minste be-

teekenis, en hij was een dergenen geweest, die, voorzichtigheidshalve anoniem, den jongen moordenaar Loeb bewijzen van sympathie had gezonden, toen deze jonge sadist in de gevangenis zat opgesloten.

Hij bewoog zich veel in de groote wereld, zooals gezegd, en het kostte hem dan ook niet veel moeite slechts weinige dagen later in aanraking te komen met den man, die hem door zijn spion was aangewezen, die de bende reeds groote schade had berokkend, en die zich nu aan hem voordeed als een welgedaan effectenhandelaar op zekeren leeftijd, met een buikje, een glimmenden schedel en een krans vettig zwart haar, een krommen neus, en een gouden lorgnet daarop.

Het was bijna niet mogelijk, in dezen breedsprakigen, ijdel en beursman den stoutmoedigen avonturier te zien, maar Fowler wist wat hij wist, en twijfel was voor hem buitengesloten.

De kennismaking had plaats op de renbaan, waar de laatste ren van het seizoen werd gehouden, werd voortgezet op de club, en leidde al spoedig tot een soort vriendschap, voor zoover dat mogelijk was tusschen twee mannen van zoo uiteenlopenden smaak en karaktereigenschappen.

Het was nauwelijks vijf dagen na hun eerste kennismaking, of de Hoofdkapitein stelde de vraag, die Raffles noodlottig moest worden, zonder dat zijn stem ook maar even trilde, zonder dat zijn oogen een andere uitdrukking kregen, zonder dat de hand beefde, die de sigaret naar den mond bracht.

James Hudderfield nam de uitnoodiging aanstonds aan, en beloofde, nog denzelfden avond te zullen komen, om de wapenverzameling van zijn nieuwen vriend in oogenschouw te nemen.

Dat was om twee uur in den middag, en het geschiedde in een hoekje van de conversatiezaal der „Reseda-Club”, een zeer dure sociëteit, waarvan het lidmaatschap twee duizend dollar per jaar kostte.

Na zijn belofte te hebben gegeven, ging mijnheer Hudderfield met de lift naar beneden, stapte in zijn auto, die door een zwaren neger werd bestuurd, na dezen iets te hebben toegelusterd en de wagen zette zich in beweging, reed snel voort, verliet New-York aan de Noordzijde, volgde in snelle vaart een eenzaam landweg, en hield stil voor een volkomen afgelegen landhuisje, een van die Bungalow's, zooals de Amerikanen zich voor weinig geld laten bouwen in de mooie streek ten Noorden van New-York, niet ver van de rivier.

Het huisje was zeker splinternieuw, en kon

daar nog nauwelijks eenige maanden staan.

Hudderfield wierp een blik om zich heen, alvorens uit te stappen, zeide iets tot den neger, ging haastig het huis binnen, en liep dadelijk naar een achtervertrek, dat uitzag op lage heuvels, prairie-gras, en een zonnigen Septemberhemel, anders op niets.

Een man, die bij het raam had gezeten, stond haastig op en kwam hem tegemoet.

Die man was Charlie Brand.

Hij drukte den ander krachtig de hand, en zeide:

„Ik ben blij, dat je er bent, Raffles, want de tijd begon mij lang te vallen.”

„Ik erken, dat dit geen al te aangenaam verblijf is, want de eenzaamheid is nog groot en de melancholie van den herfst begint zich hier al duchtig te doen gevoelen, maar wij moeten iets voor de goede zaak over hebben. Hoe is het met hem?”

„Wel, hoe zou het met hem zijn? Hij zit, en geeft geen kik, en zegt, dat we hem eerder kunnen villen, dan iets uit hem te krijgen!”

„Nu, misschien zal hij zich nog wel eens bedenken!” zeide Raffles schouderophalend. „Wij zullen eens naar hem toegaan. Maar voor ik het vergeet, ik heb een uitnoodiging van Bernard Fowler, om zijn wapenverzameling te komen zien!”

Brand verbleekte en zijn stem trilde, toen hij zei:

„Dus toch! Die man is dus waarlijk een duivel! Als je wist, wat ik doorstaan heb, toen ik al dien tijd zoo vlak in zijn nabijheid ben geweest.”

Raffles vatte de hand van zijn trouwen vriend en zeide op ernstigen toon:

„Wij wagen alle drie herhaaldelijk ons leven, Brand, maar wat jij gedaan hebt, is meer dan ik eigenlijk van je had mogen vergen! En als ik een week geleden had geweten, welk een satan die Flower is, dan had ik je aan dat gevaar niet blootgesteld. Het is nu echter geschied, je hebt tot hem weten door te dringen, en je hebt me zeer kostbare mededeelingen kunnen doen. Als wij die vijf kapiteins maar vast hadden...”

„Maar zij zullen er vanavond wel komen!” riep Brand op levendigen toon. „Hij moet er toch rekening mee houden, dat hij het niet alleen met je klaar speelt, dat je argwaan krijgt, dat je... voor alle veiligheid een van je vrienden meeneemt, wat weet ik!”

„Je hebt zoowaar gelijk! Wij zullen met die mogelijkheid rekening houden! Ik zal zoo spoedig mogelijk de politie op de hoogste stellen, zoodat die niet alleen het huis, maar ook

het entrepôt in het oog kan houden! Maar eerst moeten wij nog eens met Hansen gaan praten en zien of hij niet toeschietelijker wordt!”

„Ik vrees van niet, Edward, hij lijkt me heel koppig toe!”

„En dat vind ik een goede, prijzenswaardige hoedanigheid in hem! Die man is zonder den minsten twijfel een groote schurk, maar hij toont nu in elk geval karakter! Ik was aanvankelijk blij, dat wij hem ruim een week geleden, nadat hij aan de politie had weten te ontvluchten, bij de kladden konden nemen, maar ik ben zeer bang, dat al dat werk vruchteloos is geweest, en dat wij weinig anders kunnen doen, dan ook hem aan de politie overleveren, zonder meer.”

„Wordt hij gezocht?”

„Ja, voor een zware inbraak met geweldpleging, voor een dito, in vereeniging gepleegd, voor een paar beroovingen op den openbaren weg, en voor een bankroof, ook in vereeniging! In totaal een jaar of vijftien, als ik nog verstand van de Amerikaansche wet heb! En nu naar beneden!”

De twee mannen verlieten het vertrek, gingen een gang door, openden een deur, daalden een steenen trap af, en daar opende Brand met een zwaren sleutel een zeer stevige deur, met ijzer beslagen, en van een paar sterke sloten voorzien.

Hij opende de deur voorzichtig, keek naar binnen, overtuigde zich, dat het licht nog brandde en dat de man, die daar opgesloten zat, rustig op zijn stoel had plaats genomen en opende toen de deur pas verder, door Raffles op den voet gevolgd.

„Wel, Hansen,” begon deze onmiddellijk, „laten wij nu niet al te veel woorden meer verspillen. Ben je voornemens, ons mede te deelen, wat je weet van de organisatie van de Bende?”

„Geen woord zal ik mededeelen!” antwoordde Arne Hansen, de Zweedsche kapitein, met een blik vol haat op den vrager, maar toch volkomen kalm.

„Ken je een zekeren Bernard Fowler?”

Hansen zweeg, maar Raffles zag aan de uitdrukking op zijn gezicht duidelijk, dat de vraag hem verraste, hij had den naam werkelijk nog nooit gehoord.

„Wil je de namen van de leden van je district noemen? Luister eens, Hansen. Het dient werkelijk tot niets nog langer te zwijgen! Wij kennen de Kapiteins! Luister maar: Derrick Ransom, Ole Jörgen, Philipp Dane, Jean Duplessis, Harold Piper!”

Hansen schrikte merkbaar, beet zich op de lippen, balde woedend de vuisten, maar zeide geen woord.

Raffles haalde de schouders op, en zeide, zonder zijn geduld te verliezen:

„Ik zie het al, wij hebben je een week lang voor niets den kost gegeven, vriend Hansen! Er is niets uit je te krijgen, en als je de waarheid wilt weten, dat bevalt me in je! Maar het bevalt me toch weer niet zóózeer, dat ik zal nalaten je morgen aan de politie uit te leveren! Want vanavond heb ik nog een kleinigheid te regelen met dien heer, wiens naam je nooit gehoord had! Reken er dus maar op, dat je morgenochtend dit onaangename verblijf zult kunnen ruilen tegen een ander, dat intusschen misschien nog onaangenamer is! Het zal je eigen verkiezing zijn geweest en ik kan er verder niets aan doen! Heb je ergens over te klagen? Heb je wijn, goed eten, is je bed zacht?”

Hansen slaakte slechts en dof gebrom, bij wijze van antwoord, en een oogenblik scheen het, alsof hij zich als een getergd roofdier op Raffles wilde werpen. Hij wist zich echter te beheerschen en zeide koeltjes:

„Misschien is het morgen mijn beurt, misschien ook niet! Maar overmorgen kan het de jouwe zijn, Raffles, al ben je nog zoo knap!”

„Wel bedankt voor het compliment, en tot ziens!” zeide Raffles lachend, en daarop verlieten de beide mannen den electrisch verlichten kelder weder, sloten de deur met groote zorg, en gingen weder naar boven.

„Ik ben benieuwd of hij nu weet, dat ik zijn uiterlijk heb aangenomen, wat niet al te moeilijk was, want wij lijken wel een weinig op elkander, en dat ik in zijn plaats, met zijn medailles en kenteekenen gewapend, de bijeenkomst van de kapiteins met Fowler in het pakhuis heb bijgewoond!” merkte Brand peinzend op.

„Door het noemen van de namen der kapiteins, meen je?” zeide Raffles schouderophalend. „Het zou mij verwonderen, als het zoo was. Apropos, heb je het code-telegram aan Kaldrup verzonden?”

„Onmiddellijk nadat je weg waart!”

„Dat is een geruststellende gedachte voor mij, want het zou mij inderdaad leed hebben gedaan, als ik den spoorwegkoning door mijn onhandigheid in gevaar zou hebben gebracht. Die spion moet een zeer handig man zijn geweest, dat hij mij ontgaan is, en ik zou wel gaarne kennis met hem willen maken. Waar bevindt Kaldrup zich thans?”

„Ik had hem in het geheime telegram den

raad gegeven, al was het slechts een week, over de Mexikaansche grens te gaan, en hij heeft dien raad heel zeker opgevolgd, want in het Texaansche grensdorp is hij niet meer.”

„Dan is dus aan die zijde voorloopig alles in orde, en kunnen wij onze aandacht bepalen bij wat ons van avond te doen staat.”

„Ik huiver, Edward, als ik bedenk, wat er misschien gebeurt zou zijn, wanneer je, zonder iets van den aanslag te weten, aan die uitnoodiging gevolg had gegeven, en je in de stalen kamer opgesloten zoudt zijn geweest!” zeide Brand, over wiens gelaat zich een doodelijke bleekheid verspreidde.

Maar Raffles legde hem de hand op den schouder en zeide zachtjes:

„Gelukkig heb ik vrienden, Brand, beproefde, trouwe vrienden! En nu zullen wij eens praten! De man sprak van vanavond, ik kan dus moeilijk vroeger dan omstreeks negen uur komen! Ik weet, dat hij laat dineert, en hij weet, dat ik van verren afstand moet komen. Hij zal dus wel zorgen, zijn mannen reeds om acht uur bij de hand te hebben voor het geval ik tegenstand mocht willen bieden! Het zijn er thans natuurlijk maar vier, want die gek, die ongelukkige Derrick Ransom, schijnt nergens te vinden te zijn!”

Brand rilde, toen hij hernam:

„Het was ook een afschuwelijk gezicht, niet om na te vertellen! Het herinnerde mij aan dat ontzettende, huiveringwekkende verhaal van Edgar Poe, je weet wel, dat handelt over de opwekking, of liever het in het leven houden van een reeds gestorven teringlijder!”

„Ja, het moet ontzettend geweest zijn!” zeide Raffles zachtjes. „Hoe moet het er in de ziel van dien man uitzien, en in zijn geest, dat hij in staat is, dit vreeselijke uit te denken, om een medemensch te dooden! Maar wat praat ik, het zijn immers lieden van zijn soort, die de moordende gifgassen hebben uitgevonden, en die ze willen toepassen onder het huichelachtig motief, dat zij de oorlogvoering zullen verzachten! Maar wij dwalen van ons onderwerp af. Er zullen daar dus drie kapiteins zijn, want voor zoover ik weet, is er nog niet voorzien in de vacature, als ik het zoo noemen mag, ontstaan door de krankzinnigheid van dien Ransom!”

„Je vergist je, Edward, in elk geval zullen het er vier zijn, ik moet er toch ook bij zijn!”

„Alweer heb je gelijk! En dat is een voordeel, want nu hebben wij reeds iemand in de vesting, ik denk, dat tien of twaalf agenten wel

voldoende zullen zijn voor de eigenlijke actie, en dan nog eens een tiental om het pakhuis te kunnen afzetten. Zij zullen echter zeer voorzichtig moeten zijn, want het is mogelijk, dat de kapiteins langs dien weg zijn huis moeten binnenkomen, of althans moeten naderen tot aan de geheime valdeur, waarvan je mij gesproken hebt. Dat is waar, je zult natuurlijk in den loop van den dag een boodschap krijgen, dat ik voor vanavond de invitatie heb aangenomen en aanwezig moet zijn. Je mag je dus wel gauw gaan vermommen en je naar de woning van onzen gevangene begeven, om tijdelijk diens rol weer op je te kunnen nemen.”

„Het werk van een kwartier!” riep Brand opgewonden uit. „Ik ga er aanstonds heen! Jij zult de politie zeker waarschuwen?”

„Ja! En dit is ons werkplan. Het is natuurlijk zeer wel mogelijk, dat jullie hulp niet nodig wordt geacht, en hij je dus niet dadelijk binnenlaat, als ik mij bij hem laat aandienen. Hoe hij het met de bedienden aanlegt, weet ik niet, maar het zou mij sterk verwonderen als hij ze niet allen wegzendt, en mij zelf de deur opent. Hij is te slim, om iets anders te doen. Hij zal mij dan wel iets op de mouw trachten te spelden, nu, ik kom binnen, hij laat mij hier en daar wapens zien, en ten slotte wil hij mij zijn keurcollectie in de stalen kamer toonen! Ik zal mij er natuurlijk wel voor wachten, er binnen te gaan, maar den kerel eenvoudig neerslaan. Er is geen sprake van, of hij zal aanvankelijk alleen zijn, en ik loop dus niet het minste gevaar. Is dat eenmaal geschied, dan zal ik de politie voor het huis een sein geven, die van het pakhuis moet gewaarschuwd worden en ze zullen jullie insluiten. En ga nu heen, het is tijd!”

Brand maakte zich uit de voeten en Raffles bleef alleen achter. Hij bracht het overige van den middag door met schrijven en lezen, en toen hij tot het besef van den tijd kwam, was het reeds bijna zeven uur.

Hij stond verrast op, en mompelde voor zich heen:

„Zeven uur, en nog altijd geen bericht van Brand, dat hij de boodschap van den hoofdkapitein ontvangen heeft? Dat is zonderling! Zou hij meenen, het wel geheel alleen af te kunnen? Zou hij soms argwaan gekregen hebben? Ik moet er het mijne van hebben, en ik ga in ieder geval, maar nu zal ik voor alle zekerheid onzen braven reus Henderson maar meenemen!”

ZESDE HOOFDSTUK.

DE WAANZINNIGE.

Het was juist negen uur, toen de auto van Raffles stilstond voor het huis met de talrijke bouwstijlen, in de Vier en Twintigste straat.

Het wagentje werd weder door Henderson bestuurd, die er indrukwekkend genoeg uitzag, ondanks zijn glimmend zwarte huidskleur.

Een snelle blik in het rond was voor Raffles voldoende, om zich te overtuigen dat de agenten, voor de overgroote meerderheid in politiek, onder het mom van onschuldige voorbijgangers, op hun post waren.

De auto reed weg, tenminste zoo scheen het, maar sloeg aanstonds den hoek van het blok om, en stond bij het eerste huis van de dwarsstraat stil. Raffles stapte op het huis toe, en schelde aan. De schel klonk helder in de holle vestibule, maar niemand deed de deur voor hem open.

Hij trachtte naar binnen te kijken door een smal raampje, dat zich naast de deur bevond, en dat voorzien was van dik, geribd matglas, maar hij kon niets anders ontwaren dan het flauwe schijnsel van een electrische lamp in het midden van de ruime hal.

Hij belde nogmaals, maar met hetzelfde negatieve resultaat.

Verbazing en onrust begonnen zich van Raffles meester te maken.

Zou de ellendeling lont geroken hebben, en zich bijtijds uit de voeten hebben gemaakt? Hoe was dat mogelijk? Zou hij hebben kunnen ontdekken, dat er een spel met hem was gespeeld en dat Hansen niet werkelijk bij hem was geweest, maar een ander? De vertrouwde vriend van den man, dien hij wilde vernietigen? Bevond Brand zich dan misschien in gevaar? Waar was hij nu? Al deze vragen drongen zich in snelle opeenvolging aan Raffles op, zonder dat hij er een antwoord op wist te geven.

Bedienden waren in elk geval niet in het huis, dat was duidelijk, anders zou de deur reeds lang voor hem geopend zijn.

Toen hij nogmaals door het matglas naar binnen keek, meende hij een vage gedaante te

ontwaren, die zeer snel heen en weer liep, en tot zijn groote verwondering meende hij schelle kreten te hooren, die zwakjes door de dikke, met brons beslagen deur naar buiten drongen.

Een oogenblik dacht hij er aan, de agenten te wenken, maar reeds wilde hij hier vanaf zien, toen een luide gil in de vestibule weerklonk.

Nu aarzelde Raffles niet langer. Hij begreep, dat er daar binnen iets buitengewoons moest hebben plaatsgegrepen, ofschoon hij zich volstrekt niet kon voorstellen, wat dit wel kon zijn.

Hij stak zijn hand op, en in een ommezien was hij omringd door een vijftal agenten, aangevoerd door een brigadier, die hem verwonderd aankeken.

„Iets niet in orde, mijnheer?“ vroeg de brigadier, terwijl hij aan zijn pet tikte.

„Ik heb tweemaal gebeld, en men heeft de deur niet voor mij geopend,“ antwoordde Raffles. „Daarentegen heb ik binnenshuis op een vreemde wijs hooren gillen en schreeuwen, en ik doe u het voorstel, met geweld binnen te dringen.“

Maar de politiebeambte scheen hier niet veel voor te voelen. Hij keek bedenkelijk naar de zware deur, die gevoegelijk had kunnen dienen voor de afsluiting van een gevangenis of voor een vesting, krabde zich eens achter het oor en bromde toen:

„Geweldpleging? Huisvredebreuk? Mijnheer, dat durf ik niet op mij nemen! Je zou deze deur met geen koevoet kunnen open krijgen! Ik zal 't eerst aan den inspecteur moeten gaan vragen...“

„Dat houdt te lang op,“ viel Raffles hem ongeduldig in de rede. „Wie weet wat er in dien tusschentijd kan geschieden. Hoor je zelf dan dat schreeuwen niet? Het is, of er iemand luid gillend van boven naar beneden en weer terug over de trap loopt.“

Ja, de brigadier hoorde het ook wel, maar hij weifelde nog, scheen geen besluit te durven nemen, en Raffles ging op dringenden toon voort:

„Dan zal ik je van je verantwoording ontheffen! Ik heb het gevoel, alsof daar binnen iets vreeselijks gebeurt, en wij moeten handelen. Stuur een van je mannen naar het pakhuis, en laat hem aan den inspecteur zeggen, dat hij op zijn *qui vive* moet zijn. Er is daar binnen iets gaande, hetgeen wij geen van allen hebben kunnen verwachten.”

„Als u eens een van uw loopers probeerde, mijnheer,” vroeg de brigadier weifelend, na een van de mannen te hebben weggezonden, om den inspecteur te waarschuwen, die met zijn kleine afdeeling het pakhuis zou bewaken.

„Een looper helpt hier niet!” gaf Raffles schouderophalend ten antwoord. „Het is een uiterst ingewikkeld slot, en bovendien kun je er wel van verzekerd zijn, dat de deur gegrendeld is! Dat alles duurt te lang. Laat een van je sterkste mannen tegen een van de pilaren van het balcon leunen, zoodat ik op zijn schouders kan klimmen. Ik zal daar veel gemakkelijker naar binnen kunnen dringen, en dan de deur voor je openen.”

Hij had zelf al een van de pootigste agenten uitgezocht, en den man tegen een der pilaren geplaatst.

Het was een handige kerel, die wist, wat er van hem verlangd werd, die zeer krachtig was en goed geoefend, en hij hielp Raffles dan ook vlug op zijn rug, en vervolgens op zijn schouders.

Raffles kon nu juist den onderrand van het balcon grijpen, trok zich op, klauterde over de balustrade, en was nu aan het oog onttrokken, althans voor degenen die nog altijd voor de straatdeur stonden.

Hij liep haastig, in gebukte houding, naar een van de deurvensters, dat hij in een ommezen had geopend.

Hij ijlde door het groote vertrek op de deur toe, die hij schemerachtig kon waarnemen bij het licht, dat van de straat naar binnendrong, rukte ze open, en stond in een helder verlichte gang.

Een oogenblik bleef hij luisterend staan, maar nu was alles doodstil.

Hij sloot de deur weer achter zich, en liep, geholpen door zijn sterk ontwikkeld topografisch gevoel, naar de plek, waar de monumentale trap naar de vestibule begon.

Zooals hij wel gedacht had, werd ook deze tamelijk goed verlicht door een paar lampen, volgens Arabisch model uit ijzer gedreven, die aan kettingen van den zolder afhingen.

Hij had juist den voet op de bovenste trede gezet, toen er zich iets met onweerstaanbare kracht op hem wierp, en het volgende oogen-

blik voelde hij een ijzeren greep om zijn keel, die hem bijna den adem benam.

Bijna verloor hij het evenwicht door dezen plotseligen aanval, maar op het laatste oogenblik wist hij de trapeuning te grijpen en zich staande te houden.

Hij kon zijn linkerarm vrijmaken, en gaf zijn aanrander een verschrikkelijken stomp tegen de maag, die ieder ander zeker zou gevoeld hebben. Hier had de slag alleen ten gevolg, dat de aanvaller even naar adem snakte en waardoor de greep van zijn vingers verzwakte.

Raffles maakte er bliksemsnel gebruik van, door zich heel gauw los te rukken; en hij maakte zich gereed, om den ander neer te slaan, toen zijn aanrander een gillend lachen deed hooren, dat door de holle vestibule weerkaatste en met onbegrijpelijke snelheid wegvluchtte, de gang door en de trap op.

Maar hij was toch niet zoo vlug geweest, of Raffles had hem herkend aan de nauwkeurige persoonsbeschrijving, welke Brand van alle kapiteins van het district had gegeven.

De man, die hem zoo onverhoeds had aangevallen, en dien vreeselijken lach had laten hooren, was Derrick Ransom.

Een kort oogenblik dacht hij er over, den waanzinnige na te snellen, maar hij begreep, dat er misschien dingen gebeurd konden zijn, welke de hulp van de politie onontbeerlijk maakten.

Hij ijlde dus naar beneden, snelde door de vestibule, schoof de zware grendels van de voordeur, deed er den ketting af, en trok ze haastig open.

„Kom vlug binnen” beval hij op fluisteren den toon, „er is hier een krankzinnige in dit huis, een van de kapiteins, die hier vroeg in den avond moet zijn binnengeslopen, waarschijnlijk van den kant van het pakhuis, en ik vrees, dat hij Fowler leelijk zal hebben toegetakeld, ik kan mij anders volstrekt niet begrijpen, waarom wij hem heelemaal niet zien.”

De agenten traden haastig binnen, en de deur werd weder gesloten voor den neus van een aantal nieuwsgierigen, die waren komen toelopen op het zien van dien man, die daar zoo snel en handig het balcon enterde.

„Laten wij hem dadelijk gaan zoeken,” ging Raffles voort. „En Fowler niet alleen, maar ook dien gek! Niemand kan zeggen wat een waanzinnige in een huis als dit voor onheilen kan stichten.”

Hij wilde reeds verder gaan, de trap opsnelen, toen een eigenaardig dof gerucht onder

zijn voeten, hem plotseling weer deed staan.

Ook de politiebeambten schenen het gemerkt te hebben, want zij stonden elkander verwonderd aan te zien.

„Wat is dat?” vroeg er een.

„Ik weet het niet, zoeven hoorde ik niets!” antwoordde de brigadier.

„Het lijkt wel op een waterval!”

„Of op de branding, die op de rotsen slaat!”

„Het kan toch geen wagen van den Underground zijn?”

„De tunnel is veel te ver hier vandaan!”

„Het lijkt ook wel wat op het doffe gerommel van een ver verwijderd onweder,” hernam de brigadier weer.

Maar eensklaps schreeuwde Raffles, die in gebogen houding had geluisterd, met een uitdrukking van grooten schrik op zijn gelaat:

„De kraan!”

„De kraan? Wat voor een kraan?” herhaalde de brigadier opgewonden en tegelijkertijd verwonderd. „De kraan in den kelder,” schreeuwde Raffles „Iemand moet haar hebben opgedraaid!”

„Nu, dan zullen wij haar weer dichtdraaien!” riep de brigadier schouderophalend uit.

„Maar driedubbele ezel, begrijp je dan de beteekenis niet,” kreet Raffles, terwijl hij den verblufften politiebeambte heftig bij de schouders greep en hem heen en weer schudde. „Het is geen gewone kraan, het is een standpijp, zooals de brandweer ze gebruikt! Begrijp je wat dat zeggen wil? Het wil zeggen, dat er binnen een minuut uit die kraan eenige duizende liters water stroomen in de lager gelegen kelders. Het wil zeggen, dat iedereen, die zich in die kelders bevindt, een jammerlijken dood door verdrinking moet sterven en wij staan hier maar te praten als oude wijven in plaats van te handelen.”

„Maar gij kent toch de plaats, waar die kraan zich bevindt?” vroeg de brigadier.

„Ik ken ze!”

„Nu, ga er dan spoedig heen en draai de kraan dicht.”

„Dat kan ik niet! De kraan bevindt zich achter een muur, en wordt op verren afstand langs electrischen weg open en dicht gedraaid.”

„En waar geschiedt dat?” vroeg de brigadier ademloos.

„Dat weet ik niet! Maar wij moeten de plek trachten te vinden, want niemand weet of uw inspecteur met zijn mannen, of niet misschien mijn eigen vriend en de drie andere kapiteins

zich van het pakhuis op weg hierheen bevonden, in het diepste gedeelte van den kelder...”

„Laten wij eerst naar beneden gaan, misschien is er nog iets aan te doen, gij kent immers den geheimen doorgang!”

„Dien ken ik juist niet!” schreeuwde Raffles, bleek van ontzetting, bij de gedachte, dat Brand, dat zooveel mannen zich misschien in doodsgevaar konden bevinden, want de diepe kelder zou binnen eenige oogenblikken volstroomen en de eenige uitweg, langs de smalle steenen trap, zou in een oogwenk zijn versperd, want met de kracht van een waterval zou de stroom zich met geweld op die nauwe trap storten.

„Kent gij den weg niet naar dien kelder?” schreeuwde de brigadier ontzet.

„Ik ken slechts den weg, die over de bovenste verdiepingen heen, langs de stalen kamer, en dan weer langs de wenteltrap en door een aantal gangen naar dien kelder voert,” riep Raffles wanhopig. „Het is onzinnig, om het te willen beproeven, want het zal ons veel te lang ophouden, en reeds nu zijn de laagste gedeelten geheel met water gevuld, maar wij moeten het in ieder geval beproeven. Wellicht kunnen wij den muur verbrijzelen, achter den standpijp, en op die wijze de kraan bereiken en omdraaien.”

„Vooruit, naar boven!”

Allen stormden de trap op, terwijl onder den vloer het doffe gerommel, en het geruisch als van een branding van het binnenstroomende water met vervaarlijke snelheid toenam.

Intusschen snelde het troepje naar boven en nu en dan hoorden zij, telkens op een andere plek, het gillend lachen van den waanzinnige, die hen scheen te bespotten.

Tenslotte stonden zij aan het begin van de gang, welke Brand aan Raffles had genoemd als degene, die door middel van een valdeur kon worden afgesloten, en afgescheiden van dat gedeelte van het huis, waarin zich de duivelsche uitvinding van Bernard Fowler bevond!

Die gang was heel lang en op dat oogenblik slechts zwak verlicht.

De eerste gewaarwording, die de agenten hier ondervonden, was die van een ongewone hitte, 't was alsof men zich bij een heet gestookten bakkersoven of in een glasblazerij bevond.

Verbleekend zagen de mannen elkaar aan.

Er kon niet aan getwijfeld worden, de electrische machines waren in werking gesteld,

waardoor de stalen kamerwanden konden worden verhit!

Maar wie had dit kunnen doen, als Fowler het niet was?

En als hijzelf het gedaan had, wat was dan zijn doel?

Bijna allen dachten aan den waanzinnige, en snelden ondanks de steeds toenemende hitte de gang in.

Een enkele blik had Raffles overtuigd, dat de valdeur niet gesloten was en aan deze omstandigheid was het ook toe te schrijven, dat de hitte van het gloeiende metaal, tot hier was doorgedrongen.

Zij waren nog nauwelijks de lange gang binnengegaan, of aan den anderen kant zagen zij, zeer klein door den afstand, maar schel belicht door de brandende lampen in de zijgang, Derrick Ransom.

De krankzinnige sprong luid gillend heen en weer, terwijl hij zich de kleederen van het lichaam rukte.

Raffles, door de agenten op den voet gevolgd, snelde de gang in, toen er iets onverwachts geschiedde, dat de noodlottigste gevolgen kon hebben.

Want de krankzinnige had een paar schreden de gang in gedaan, luid krijschend en met slechts weinige flarden bekleed, en het volgende oogenblik begon de valdeur in beweging te komen en snel te dalen.

De brigadier slaakte een woedenden kreet en trok zijn revolver.

Maar dansend en zotte kaprioolen makend, had de gek zich reeds weder verwijderd.

Onder de snel dalende deur zag men nog maar alleen zijn naakte beenen.

Met opeen geklemde tanden snelde Raffles zoo vlug hij kon naar voren, maar hij kwam te laat.

Met een doffen dreun viel de ijzeren deur op den bodem neer, en sloot de gang voor de achtervolgers af.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

DOODSGEVAAR.

Slechts een kort oogenblik bleven de mannen sprakeloos van schrik voor de ijzeren afsluiting staan. Toen riep Raffles op vasten toon:

„Wij moeten hier in ieder geval door!”

„Misschien kan de deur ook wel aan dezen kant geopend worden!” gaf de brigadier te kennen.

„Het is mogelijk, maar het zal te lang duren daarnaar te zoeken,” zeide Raffles met gesmoorde stem. „Doorzoekt het huis, en tracht iets te vinden, dat als koevoet, als breekijzer, als houweel te gebruiken is! Gaat naar de keuken, naar de bediendenvertrekken, maar haast u, want bedenkt, dat iedere seconde

kostbaar is. Ik blijf hier, wellicht opent de krankzinnige de deur weer, en dan zal ik met een fluitsein waarschuwen.”

De agenten snelden weg, en kwamen eenige minuten later een voor een weer terug, deze met een zwaar stuk ijzer, gebruikt om steenkolen fijn te kloppen, een ander met een gebroken houweel, dat zeker door een der arbeiders was achtergelaten, en twee hadden een stalen koevoet ontdekt in een berghok naast de keuken, dat nog meer gereedschap bevatte.

Dadelijk vielen allen op de deur aan, en nadat Raffles er even naar gekeken had, zei hij kortaf:

„Ik zal even een helper ontbieden.”

Hij liep snel weer terug door de gang, opende een raam aan de voorzijde van het huis, stak twee vingers in de mondhoeken, en liet een uiterst schel, eigenaardig fluitsein hooren.

Er waren nog geen vijf seconden verlopen, of de kleine auto kwam den hoek omzwaaien en hield stil voor het huis.

Maar Raffles was intusschen reeds naar beneden geloopt en opende nu de huisdeur voor Henderson, den als neger vermomden reus.

„Werk voor mij, Mylord?” vroeg Henderson, zoodra de deur weer achter hem gesloten was.

„En zeer zwaar werk, James. Het is mogelijk, dat mijnheer Brand in ernstig gevaar verkeert. Kom spoedig met mij mede.”

Maar de brave kerel had geen aansporing meer noodig! Hij snelde de trap op, ijlde de gang in, begreep aanstonds wat er van hem verlangd werd, en drong zich door de agenten heen, boven wie hij wel een half hoofd uitstak.

Hij greep een van de stalen koevoeten, knielde neer, en begon den granieten vloer langs den onderkant van de deur te bewerken.

Zijn vreeselijke slagen weergalmden door het geheele huis, en bij kleine stukjes versplinterde het graniet. Onvermoeibaar zwoegde hij voort, maar het duurde toch wel een kwartier voor hij een kleine sleuf gemaakt had, waarin hij het onderende van zijn koevoet kon plaatsen.

Hij drukte het werktuig onder den rand van de valdeur en leunde er met zijn volle gewicht op.

De koevoet boog krom, alsof hij van lood gemaakt was!

Henderson wierp het ding verachtelijk weg, nam den tweeden koevoet, die hetzelfde lot onderging.

Star van verbazing keken de agenten naar dien Hercules, die in staat was, stalen koevoeten als rietjes te buigen. Henderson richtte zich op, en bromde hijgend:

„Ik ben bang, dat het zoo niet gaat, de deur moet zeker ergens worden vastgehouden, wij zullen het eens aan den zijkant probeeren.”

Opnieuw greep hij een werktuig, en de tegels vlogen al heel gemakkelijk van den wand.

De ijzeren sponning kwam bloot, waarin de deur op en neer gleeed, en die met zware moeren op den steenen muur was bevestigd.

Maar de reus zette er zijn hefboom tusschen, de moerbouten knapten af als glas, alles kraakte en splinterde, en met groot geraas kwamen brokken steen en stukken metselkalk omlaag.

Henderson kreeg een van die klompen steen juist op zijn hoofd, maar hij scheen het niet eens te bemerken en werkte met alle kracht, die in hem was, voort.

Hij had zijn hefboom onder de sponning weten te wringen, en deze boog zich als een balein, liet van boven los, hij greep het ijzer in zijn sterke vuisten, en rukte, totdat de sponning geheel losliet.

En nu bleek het, dat zich in het midden inderdaad een soort van pal had bevonden, vele duimen dik, die de deur op haar plaats hield, als zij eenmaal was neergevallen.

Henderson gaf zijn werktuig voor een oogenblik prijs, klemde zijn reusachtige handen om den rand van de deur, en rukte er uit alle macht aan.

Al zijn spieren spanden zich als kabeltouwen, en de aderen aan zijn hals zwollen, maar de deur kraakte, bewoog zich een weinig, doch weerstond zijn pogingen.

Maar nu kwamen de agenten hem weder te hulp, grepen alle werktuigen, die nog wel te gebruiken waren en wrongen ze tusschen de spleet.

Een uiterste krachtsinspanning en toen werd de deur, aan één zijde reeds vrij, ook uit de tweede sponning gerukt.

En nauwelijks was de doortocht vrij, of een verschrikkelijke, nauwelijks te verdragen hitte deed hen voor een oogenblik achteruit tuimelen.

En nu pas bemerkte Henderson, die er in zijn ijver en groote krachtsinspanning nog niets van gevoeld had, dat zijn beide handen aan de binnenzijde deerlijk verbrand waren. De deur was zoo gloeiend, dat het niet meer mogelijk was, ze ongestraft aan te vatten.

En toch bevond zich deze plek nog minstens een twintigtal meters verwijderd van de noodlottige stalen kamer.

Van den krankzinnige was op dit oogenblik niets te zien, maar men hoorde zijn rauwe kreten, afgewisseld door gillend gelach, en het mocht een raadsel heeten, dat de ongelukkige deze helsche hitte had kunnen overleven!

Bijna al de lieden die daar stonden hadden wel eens vertoefd in een glasblazerij of in een hoogoven, of wel voor de vuurhaarden in de stookkamer van een mailboot, maar dit alles had volstrekt niets te beteekenen bij de verschrikkelijke hitte, die thans hun huid strak spande als het vel van een trommel, hun oogen pijnlijk deed steken en hen het bloed zoo heftig in de aderen deed kloppen, dat het scheen, alsof zij elk oogenblik zouden springen.

„Toch moeten wij verder,” schreeuwde Raf-

fles, ofschoon het bijna waanzin geleeke, zich nog een stap nader te wagen bij die bron van verschrikkelijke hitte, die nog steeds in kracht toenam.

„Wij zullen levend gebraden worden, mijnheer,” hijgde de brigadier, die een volbloedig man was, en, bijna bezwijmend zijn tunika had opengeknoopt en uitgeworpen.

„Ik zal alleen gaan!” riep Raffles. „Ik ken de plaats, waar de elektrische installatie in werking wordt gesteld; misschien is daar ook de hefboom, die de kraan in den kelder weder kan sluiten!”

„Ik geloof, dat het tijd wordt,” bromde de brigadier. „Men kan hier op deze plek zelfs hooren, hoe het water met razend geweld de laagst gelegen kelders binnendringt, en ik ben benieuwd, of de wanden en de zolderingen den drang van het water zullen uithouden, als die kraan niet heel spoedig gesloten wordt!”

„Maar voor den duivel,” schreeuwde plotseeling een van de agenten, „wij zijn ezels. Wij hadden niets anders te doen, dan aan de directie van de waterleiding te verzoeken, de hoofdkraan voor deze wijk af te sluiten!”

„Gij kunt het gaan probeeren!” zeide Raffles, die zich reeds tot aan het middel van al zijn kleeren ontdaan had, daar zij hem letterlijk op de huid brandden. „Ik geloof echter niet, dat Fowler het er op heeft laten aankomen, afhankelijk te zijn van de gemeente waterleiding! Er loopt hier vlakbij een ververschingskanaal, dat met de rivier in verbinding staat en voor een zoo schrandere man als hij is, kon het niet moeilijk zijn, onder den grond een buis te leiden van het kanaal naar zijn vervloekte kraan! Tracht gij nu allen snel het huis te onderzoeken, misschien vindt gij in een der vertrekken wel den reguleur, waarmee de kraan gesloten kan worden! Ik ga intusschen de elektrische installatie buiten werking stellen, vervolgens het afkoelingstoestel inschakelen, en de hemel geve, dat er intusschen onder onze voeten geen vreeselijke ramp is geschied! Wij zullen elkander in de vestibule weder ontmoeten!”

En hij snelde de gang in, zonder nog iets te zeggen, na Henderson te hebben weerhouden, die hem wilde volgen.

De inlichtingen van Brand waren zoo duidelijk geweest, dat Raffles geen tijd met zoeken verloren behoefde te laten gaan. Hij vond de deur, die naar de hooger gelegen verdiepingen voerde, en ofschoon hij bijna stikte, ofschoon het geleeke, alsof zijn bloed uit al de poriën van zijn lichaam werd weggeperst, ofschoon hij het gevoel had, alsof er met zware hamers op zijn slapen werd geslagen en alsof duizend naalden

hem in het lichaam prikten, hij snelde voort, beklom wankelend de trap en gevoelde tot zijn onuitsprekelijke verlichting, hoe de vreeselijke hitte minder waarneembaar werd bij iedere trede.

Hij kwam op den zolder, hem door Brand beschreven en moest een oogenblik hijgend, met moeite naar adem snakkend, tegen den wand leunen, die zelfs hier nog zeer warm was, om te kunnen uitrusten.

Maar reeds na een minuut snelde hij weer voort, want een vreemd, gedempt lachen had opeens zijn oor getroffen.

Raffles had menigmaal in den tropischen nacht hyena's hooren lachen in de woestijn, maar dat geluid was minder onheilspellend dan dit half onderdrukte, hinnikende lachen van een mensch.

Hij opende ook de laatste, geheime deur en stond een kort oogenblik stil bij het zien van het schouwspel, dat zich aan hem voordeed.

Hij was op een soort van rommelzolder, en in een hoek was een plank opgelicht, waardoor een aantal knoppen en hefboomen zichtbaar werden.

In den vloer was een luikje open geklapt, waardoor een soort van periscoop te zien was en over dat luikje heengebogen, languit op den grond uitgestrekt, lag een man, slechts bekleed met een hemd, en tuurde naar beneden, en zoo verdiept was hij er in, dat hij aanvankelijk volstrekt geen acht sloeg op hetgeen er in het kleine vertrek geschiedde.

Hij had zijn kin op zijn handpalmen gesteund, keek en lachte.

Behoedzaam sloop Raffles naar hem toe, en wierp op zijn beurt een blik door de ronde, kristallen schijf, in het binnenste van de stalen kamer.

Hij zag, hoe de meubelen zonder schokken in elkaar zakten, hoe het behang zich kronkelend van de wanden losmaakte en omstreeks het midden van het vloerkleed zag hij iets afschuwelijks, iets onnoembaars, dat hem deed verbleeken, en zich met walging afwenden.

Het Ding daar beneden was vroeger zeker een mensch geweest — thans een vormlooze massa, die als het ware langzaam vervloede, en alleen nog maar kenbaar als een mensch aan de kleederen, die het afzichtelijk iets omhingen, als ware het een kapstok.

Hij zag een rok, een soiree-vest, waaruit een dun, geel stroopje scheen te vloeien, dat was het goud van het horloge...

Twee lakschoenen kronkelden en bewogen zich, alsof zij met leven bezielde waren, onder den invloed van de verschrikkelijke hitte.

En al was er niets meer te onderscheiden van een gezicht — Raffles begreep, dat het afzichtelijk Ding daar beneden niets anders kon zijn dan wat eens Bernard Fowler was geweest.

Maar een beweging van zijn voet deed den krankzinnige zich plotseling omdraaien, en het volgende oogenblik stond hij op zijn voeten en wierp zich met denzelfden luiden lach, zonder een woord te zeggen, op Raffles.

De aanval was zoo onverwacht en zoo bliksemsnel, dat hij er een oogenblik door overrompeld werd en bijna het evenwicht had verloren.

Een seconde later wist hij, dat hij om zijn leven vocht, want de krankzinnige beschikte over reuzenkrachten en in zijn flakkerende oogen was zijn wil om te dooden even duidelijk leesbaar, alsof hij 't zou hebben uitgeschreeuwd.

Een oogenblik daarna rolden de beide mannen over den grond, terwijl zij elkander omkneld hielden.

Hunne borsten gingen hijgend en het zweet liep hun als poeder over de glimmende ruggen en schouders.

Dan kwamen zij weer op de knieën, worstelden zich weer overeind en vielen opnieuw neer, aanbonzend tegen de oude meubelen, waaruit aanstonds wolken stof opstoven, struikelend over de los liggende voorwerpen, neerglijdend langs de houten wanden.

Raffles begreep, dat deze strijd onmogelijk lang kon duren, want Ramson beschikte over die ontzaglijke kracht, welke waanzinnigen zoo gevaarlijk maakt.

Op een oogenblik, dat de gek onder hem lag, wist hij diens hoofd op te lichten en het met kracht tegen een schorbalk te slaan.

Ramson slaakte een soort van snik, zijn greep verzwakte, zijn oog en draaiden rond in de kassen en sloten zich en met een lange zucht viel hij slap achterover.

Hijgend, duizelig van de inspanning, terwijl het zweet in straaltjes langs zijn ontbloot boven-

lijf gutste, kwam Raffles overeind, wankelde naar den hoek, waar zich de hefboomen bevonden en trok snel achter elkaar twee daarvan over.

En zelfs op dat tijdstip moest hij de kunde bewonderen van den man, die, zeker door den krankzinnige overvallen, op zulk een afschuwelijke wijze aan zijn einde was gekomen.

Het toestel werkte eigenlijk zeer eenvoudig en juist als bijvoorbeeld op dezelfde wijze een strijkijzer verhit wordt. Met dit verschil, dat hier gewerkt werd met een spanning van eenige duizenden volt.

Maar het volgende oogenblik waren al zijn gedachten bij de kraan, die daar beneden nog steeds een armdikken straal water met verbazende kracht in de kelders spoot, die nu zeker reeds lang gevuld moesten zijn.

Maar hoe hij ook zocht, hij vond hier niets, dat ook maar in het minst geleek op een reguleur.

En zoo hevig was de kracht van het binnestroomende water, dat hij het zelfs hier kon hooren, als een ver verwijderd onweder.

Het was duidelijk, dat het water thans met onstuimig geweld voortsnelde door de laagste tunnels, maar aanstonds zouden ook die gevuld zijn, en wat dan?

Zich niet bekommerend om den bewusteloozen gek, snelde Raffles het vertrek weder uit, ijlde de trap af en vluchtte de gang binnen, waar zich de valdeur bevond en waar de hitte nog altijd onduldbaar was — de afkoeling zou minstens een uur duren.

Hij zette zijn tocht voort naar de vestibule en nauwelijks was hij daar, of de grond schudde onder zijn voeten en een ontzaglijke dreunende slag, als het afvuren van een batterij van het allerzwaarste geschut, deed het geheele huis op zijn grondvesten dreunen.

Daar beneden waren muren en gewelven voor den onweerstaanbaren aandrang van het water bezweken...

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

ACHTSTE HOOFDSTUK.

HET EINDE.

Brand ontving de boodschap van Fowler toen hij nog slechts weinige minuten in het huis was, dat hij als Hansen moest bewonen.

Hij had nog eenige uren den tijd, alvorens zich naar het pakhuis te begeven, want het bevel van den Hoofdkapitein sprak van acht uren in den avond.

Het was reeds volkomen duister, toen Brand, wederom voortreffelijk vermomd, het punt bereikte, vanwaar het mogelijk was, vlug en on gezien het pakhuis binnen te komen.

Want ten behoeve van den kapitein was een kleine deur gemaakt in een kleine schutting, die zich uitstreckte langs een vrij breede steeg, waarvan de andere kant over de geheele lengte was ingenomen door den blinden muur eener groote, voormalige brouwerij, die sedert eenige jaren ongebruikt was, tengevolge van een proces tusschen den eigenaar en de stad New York over het bezitrecht van den grond.

Ieder hunner bezat een sleutel van die deur, Brand had den zijne gevonden in de kleederen van den man, wiens rol hij speelde, en hij kon dus gemakkelijk binnenkomen.

De schutting omsloot aan eene zijde een soort van binnenplaats, en na deze haastig te zijn overgestoken, trad Brand door een ijzeren branddeur het pakhuis binnen, volgde een schemerachtig verlichte gang, ging een trap van vijf treden af en kwam in de ons reeds bekende expeditiezaal, waar hij een der kapiteins reeds aantrof.

Het was Harold Piper, die zooeven was binnen getreden.

„Nu, Harold,” begon Brand opgewekt, „het kan een goede avond worden!”

De zwarte oogen van Piper fonkelden als karbonkels, toen hij, een sigaret aanstekend met een kort lachje zei:

„Dat zou ik meenen! Raffles is er ditmaal dan toch ingeloopt. Eigenlijk verwondert het mij van hem wel een weinig, ik had hem voor voorzigtiger aangezien.”

Zelfs de grootste mannen hebben hunne zwakke oogenblikken en maken vergissingen, die hun noodlottig kunnen worden. De groote

Napoleon maakte bij Waterloo een vergissing, die zijn lot besliste! Het ging om vijf minuten! Als Fouché maar vijf minuutjes eerder was komen opdagen met zijn ruitery, dan zou Wellington geen gelegenheid hebben gekregen om zijn geschut op te stellen, en, wel, dan zou de wereld er op dit oogenblik waarschijnlijk heel anders uitzien! Nu, Raffles heeft gedaan als Napoleon, hij heeft zich vergist, of hij is een oogenblik onnadenkend geweest! Geloof jij in die werking van de stalen kamer?”

Piper haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

„Laat zij mijnentwege niet werken! Als Raffles eenmaal binnenshuis is, en als er iets hapert, dan zullen wij het sein ontvangen en spoedig genoeg ter hulpe kunnen snellen!”

Maar Brand krabde zich eens achter de ooren en hernam:

„Ik hoop maar, dat Raffles goedwillig de kamer binnengaat, waar het zoo warm kan zijn, want wij moeten een grooten omweg maken, voor wij binnenshuis zijn!

„Zou het niet verstandiger zijn, nu al door de geheime deur te gaan, de wenteltrap op door de tweede deur, en zoo binnen?”

Maar Harold Piper hief de hand op en zeide op een toon van schrik:

„Dat zullen wij wel uit ons hart laten! De boodschap luidt, dat wij achter de deur in de onderste gang moeten wachten op het sein, en ik waag er mijn huid niet aan, door tegen het bevel te handelen!”

Brand wilde nog iets zeggen, toen de deur aan den kant van het goed gesloten kelderraam weer openging en de twee andere kapiteins tegelijkertijd binnenkwamen.

Zij waren beiden in den rok, alsof zij zooeven van een fijn diner waren opgestaan en zich nu naar den schouwburg gingen begeven.

Het waren Philip Dane en Jean Duplessis.

En zij waren de kleine trap nog niet af, of de deur ging nogmaals open en Ole Jörgen daalde op zijn beurt de treden omlaag met een korten groet, zonder woorden, die door de anderen even zwijgend beantwoord werd.

Maar al spraken zij niet, het was duidelijk, dat al deze mannen omgingen met dezelfde gedachte, die van wraak jegens den man, die zich zoo menigmaal in hun weg had gesteld, en die nu eindelijk in hun macht zou zijn.

Wat Brand betreft, hij was voortreffelijk in zijn rol, maar hij moest voortdurend denken aan de twaalf stoere agenten, die nu, op zijn aanwijzing, het pakhuis zouden omsingelen en op het juiste oogenblik naar binnen zouden dringen, om zich meester te maken van vier der gevaarlijkste aanvoerders, welke de Bende van het Kwade Oog telde.

En als hij aan Raffles dacht, dan koesterde hij evenmin eenige vrees, want hij wist, dat er ook voor hem geen gevaar te duchten was. Er was geen sprake van, of bij een eventueelen strijd tusschen de beide mannen zou Fowler het onderspit moeten delven.

Raffles zou hem verrassen en een enkele slag van zijn geoefende vuist zou den ander neervellen.

Hij behoefde dus niets anders te doen, dan rustig den loop der gebeurtenissen af te wachten. Maar eerst zouden zij, zoo was de afspraak, en zoo luidde het bevel van Fowler, zich naar de valdeur in de gang begeven, en zich daar met hem in verbinding stellen, om hun laatste instructies te ontvangen.

Want het was toch mogelijk, dat de Hoofdkapitein hen aan de andere zijde van de valdeur zou laten komen, teneinde hen dicht bij de hand te hebben. Met een man als Raffles kon men inderdaad niet te voorzichtig zijn.

Dat oogenblik was nauwkeurig op half negen vastgesteld.

Tot op dat uur zaten zij, tamelijk zwijgend, bij elkander in de flauw verlichte expeditie-zaal, totdat Ole Jörgen opstond en zeide:

„Nog een paar minuten, dan is het half negen, het is tijd om de bevelen van den meester te gaan vernemen.”

Allen stonden op en gingen door de met ijzer beslagen deur, waarvan een der kapiteins den sleutel bezat, volgden de korte gang, kwamen in den grooten kelder en doorschreden dezen haastig bij het licht van een paar electrische zaklantaarns.

Vervolgens kwamen zij in de met witte tegels bekleede lange gang, die geleidelijk daalde, onderbroken werd door vijf treden, en dan weer over langen afstand verder liep, steeds dalend, totdat zij moesten stilstaan, opgehouden door de valdeur, welke zij eenige dagen te voren door den hoofdkapitein hadden zien openen.

Zij stonden zwijgend stil en wachtten op het overeengekomen teeken.

Zij hadden daar bijna tien minuten zoo gestaan, toen Jean Duplessis een weinig ongeduldig fluisterde:

„Waar is hij nu? Waarom wordt het teeken niet gegeven?”

„Hij zal opgehouden zijn!” meende Harold Piper.

„Of misschien is Raffles reeds in het huis, en durft hij hem dus niet alleen laten!” gaf Philip Dane te kennen.

„Dwaasheid!” mopperde Duplessis weder. „Waarom zou men een bezoeker niet eenige minuten alleen kunnen laten?”

„Iederen bezoeker, maar niet John Raffles!” zeide Ole Jörgen langzaam.

Hij begreep niets van dit uitblijven van het overeengekomen sein.

Hij had al genoeg van Fowler gehoord, om te weten, dat deze zich steeds en te allen tijde aan zijn eigen instructies hield.

De kapiteins zouden om half negen aan de deur zijn; het was nu tien minuten voor negen bijna; er was dus iets gebeurd, hetwelk Fowler belette zich hierheen te begeven.

Wat kon dat zijn?

Allen vroegen zich dit met ongerustheid af en Brand zeker niet het minst, al was het dan uit geheel andere beweegredenen.

Ook hij begreep niets van dit uitblijven.

Kon het zijn, dat Raffles Fowler reeds had neergeslagen?

Dan zou hij tegen zijn eigen verklaringen in hebben gehandeld, want negen uur was het oogenblik, waarop hij het huis van den Hoofdkapitein zou binnentreden.

Nog eenige minuten stonden de mannen in beraad wat te doen, en toen riep Ole Jörgen plotseling vastberaden uit:

„Wij moeten naar binnen, er is daar iets mis!”

„Zou de kapitein in gevaar verkeerden, meen je?” riep Harold Piper ongerust.

„In gevaar of niet, hij kon niet hier komen en wij moeten zien, wat er gebeurd is. Jullie willen toch zeker niet op den loop gaan?”

Een algemeene kreet van protest klonk en toen hernam de Deen weder:

„Dat zou ik ook niet verwacht hebben! Wij moeten naar binnen.”

„Dat is gemakkelijk gezegd, maar hoe wil je het doen?” riep Duplessis. „Heb jij zulk een voorwerp als Fowler gebruikte, en als je het had, zou je dan de geheime veer weten te vinden?”

„Wij moeten het beproeven!” riep Jörgen op woesten toon. „Misschien wil die vervloekte Raffles den Hoofdkapitein een poets bakken, en dat zullen wij tot iederen prijs beletten!”

Hij wilde er nog iets aan toevoegen, toen een zacht geraas in de verte zijn aandacht trok.

„Wat is dat?” vroeg hij zacht.

„Wat dan?” zei Duplessis.

„Dat gerucht, het is net alsof er hagel valt!”

„Er is misschien een onweer losgebarsten!” zeide de Deen. „Laten wij liever spoedig aan het werk gaan!”

Allen doorzochten hunne zakken, om naar iets te zoeken, hetgeen gebruikt kon worden om de geheime veer van de deur te doen werken.

Duplessis had een soort van padvindstersmes, met verschillende heften er in, maar noch de kurketrekker, noch de blikjesopener, noch een van de messen was dun genoeg om onder de zeer smalle reet te worden geschoven.

Een hunner had wat ijzerdraad in zijn zak in een klein rolletje, en hij boog er een haakje aan, en wist het onder de deurkier te krijgen.

Maar hoe hij ook zocht, de veer vond hij niet.

Een paar malen bleef het haakje ergens achter steken en als hij dan krachtig rukte, dan hield hij het ijzerdraad weer in zijn hand en het haakje was verbogen.

Het was duidelijk, dat hier een stalen instrument het eenige was, dat men kon gebruiken.

Brand was, zooals gewoonlijk in dergelijke omstandigheden, voorzien van een kleine bos loopers, die van het beste staal waren gemaakt, terwijl sommige van haken waren voorzien — maar allen waren rond en vele malen te dik, om in de deurkier te worden gestoken, die ten hoogste twee millimeters breed was.

De Kapiteins werkten nog eenigen tijd vloekend en vol vrees voort, bij het licht van hun lantaarn, en nu en dan hielden zij op, om zelve met een sleutel of mes het bekende sein te tikken op het ijzer van de dikke valdeur.

Maar niets antwoordde, alles bleef stil.

Neen, stil was het nog niet!

Want het zonderlinge geraas, dat zooveel gelek op het vallen van hagel, duurde nog altijd voort en was zelfs aanzienlijk in kracht toegenomen, voor de mannen er eenig besef van hadden.

Toen zij het opnieuw hoorden, keken zij elkander verbaasd en ook wel wat ongerust aan en Duplessis riep uit:

„Nu, als dat een hagelbui is, dan wil ik dadelijk gehangen worden! Het lijkt veel meer op een stortbui!”

„Of op een waternival!” riep Jörgen.

Maar boven alles uit schreeuwde Philip Dane eensklaps uit, terwijl hij met kracht den arm van Brand greep, die naast hem stond:

„De kraan! Het is de kraan!”

Hij had het woord nog nauwelijks gezegd, of zonder eenige voorbereiding, zonder dat iemand het had kunnen verwachten, het water kwam!

Het deed zich hier nog slechts voor als een onnoozel plasje, waarin het licht van de lantaarns weerkaatste en dat nog niet eens breed genoeg was, om den vloer van wand tot wand te bedekken.

Maar het duurde tot zeker geen volle tien seconden, of dit was wel het geval...

„Vervloekt! Wie heeft de kraan openge draaid!” schreeuwde Dane ontzet.

„Wie het gedaan heeft, doet er minder toe, maar we moeten terug, als we ons leven lief hebben!” brulde Ole Jörgen. „Vooruit, en niet getalmd!”

De vijf mannen stormden voorwaarts en zij waren nog geen drie meters verder, of in een onhandige beweging sloeg Duplessis, die voor de anderen uitliep, zijn zaklantaarn stuk tegen den gangwand.

Er brandde er nog slechts een, die van Dane, die slechts een zwak licht verspreidde. Maar toch voldoende om te kunnen zien, dat 't water met verbazende snelheid de hellende gang binnen stroomde.

Het had hun enkels reeds lang overschreden en naar mate zij hooger op in de gang kwamen, steeg het, en zij waren nog niet aan de trap, of het stond hun tot over de knieën.

Zij schreeuwden en brulden door elkander en trachtten elkander weg te rukken van den voet van de trap, waarvan het water in een breeden stroom afgutste met de kracht van een waterval, zoo sterk, dat hij den kleinen Dane van den voet wierp. Hij slaakte een kreet, verloor grond, trachtte zich aan Jörgen vast te klampen, die hem ruw van zich afschopte, alsof hij een schadelijk dier was, en dreef het volgende oogenblik pijlsnel weg op den stroom, terwijl zijn gegil door de wanden van de nauwe gang weerkaatst werd.

En met hem ging het licht...

In de stikdonkere gang ontstond een verschrikkelijke worsteling, om het eerst de trap te beklimmen, en als wilde dieren streden die mannen met elkander, terwijl het bulderend geluid van het water, dat bijna vier meter hoog de gang binnen drong, hunne kreten bijna overstemde.

Brand begreep onmiddellijk, dat het om zijn leven ging.

Hij had die geweldig groote kraan een paar malen gezien, hij wist, dat zij onmogelijk gesloten zou kunnen worden in den kelder zelf, en hij wist voorts, dat de gang sterk helde, en

dat zij spoedig, wat het onderste gedeelte betreft, geheel gevuld zou zijn.

Het was al bijna zeker, dat de rampzalige Dane nu reeds als een eierschaal was plat gedrukt tegen een der wanden van de gang, met zóóveel onstuimig geweld stortte zich de zondvloed naar binnen.

Hij had het geluk, de eerste te zijn die vasten voet op de trap kreeg, en hij wist naar boven te worstelen, ofschoon de golven hem reeds over het hoofd sloegen en hij telkens gevaar liep, van de trap te worden afgerukt.

Boven gekomen, kon hij zich slechts met de allergrootste moeite staande houden, door zich aan een uitstekenden steen vast te klampen, in den snelvlietenden stroom, die zich nu al met donderend geweld van de trap afstortte.

Het water kwam hem tot zijn middel.

Hij trachtte niet eens te zwemmen, want hij begreep zeer wel, dat hij aanstonds, wanneer hij zijn voeten oplichtte, door de kracht van den stroom zou worden meegevoerd.

Hij haalde dus zoo diep mogelijk adem, dook onder water, en worstelde op zijn knieën vooruit, een weinig hooger, misschien drie voeten, tot hij bijna stikte en zich langs den wand weer boven water moest werken.

Hij herhaalde dit nog eenige malen, kwam verder, maar telkens reikte het water hem ook verder.

Een rauwe kreet van doodsangst achter hem deed hem een oogenblik sidderen, maar hij worstelde verder in een tastbare duisternis, met het kolkende, woedende water om zich heen, dat hem telkens trachtte mee te sleuren, en na bovenmenselijke pogingen bereikte hij tenslotte den kelder.

Het electrische lampje aan de zoldering brandde nog, en weerspiegelde in een soort van meer.

Van de kraan was volstrekt niets meer te bespeuren. Het water kwam hem hier op den drempel tot bijna aan de oksels, en het steeg

nog voortdurend, langzaam maar zeker. Maar als het eenmaal alle gangen gevuld zou hebben, dan zou het zeker vlugger gaan!

Hij dacht er over, te trachten zwemmende de deur van de expeditiezaal te bereiken, maar ook die was reeds onder water, de zaal zelve was natuurlijk ook reeds ondergelopen en hij begreep, dat het waanzin zou zijn, te willen trachten de zware deur onder water te openen. Maar zijn oog viel op een oud wijnrek, en in een oogwenk was hij er naar toe gezwommen en klauwterde zoo hoog hij kon. En was nog maar een halve meter tusschen hem en de zoldering, en hier was hij voorloopig veilig.

Hoe lang de tijd duurde, dat hij daar lag, uitgestrekt op de half vermoldde latten, die onder zijn gewicht kraakten, — hij zou het later onmogelijk hebben kunnen zeggen.

Het bleek omstreeks een uur te zijn geweest.

Al dien tijd rees het water en werd de lucht meer samengedrukt, zoodat het hem moeilijk werd te ademen.

En toen 't zijn kleederen opnieuw nat maakte en hij zich reeds verloren waande, — toen bezweken talrijke zijmuren, door de ontzettende kracht van het water, in de gangen onder het huis en onder de aangrenzende gebouwen en de gemaakte openingen waren zoo groot, dat het water snel afvloeide, sneller dan het toestroomde, en hij de deur wist te bereiken naar de expeditiezaal en de steenen trap naar de deur, waar hij half bewusteloos neerviel in de armen van de agenten, die juist waren komen aanloopen met pompen, werklieden van de waterleiding, geneesheeren...

In dien vreeselijken nacht, dien Brand zich nog jaren later niet zonder een huivering van afkeer kon herinneren, verloor de Bende van het Kwade Oog zes van zijn misdadigste leden. De slag was vreeselijk, maar dat hij niet onoverkomelijk was, dat zou de toekomst wel leeren!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De looden druppel.

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door heel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegen en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij, waarop de justitie geen vat heeft.”

H. P.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

UNIEKE BOEKEN-AANBIEDING

CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitnemend geschikt voor school, bij studie en op kantoor.

De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.	II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.	III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.
--	---	--

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer practisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huishouding, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huisdieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties. **f 2.45**
Tijdelijk franco voor slechts

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelf even repareren!” Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei praktische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goochelen, puzzelen, kaarttrucs, vliegsport enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U noodig hebt. **f 3.25**
„Maak het Zelf” is in sterke band gebonden en kost slechts

BON in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden:

en wenscht het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f
Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f is heden aan uw adres verzonden.
*) doorhalen wat niet wordt gewenscht.

Naam

Adres

(R)

1
CENT

Miss Blanche
VIRGINIA

